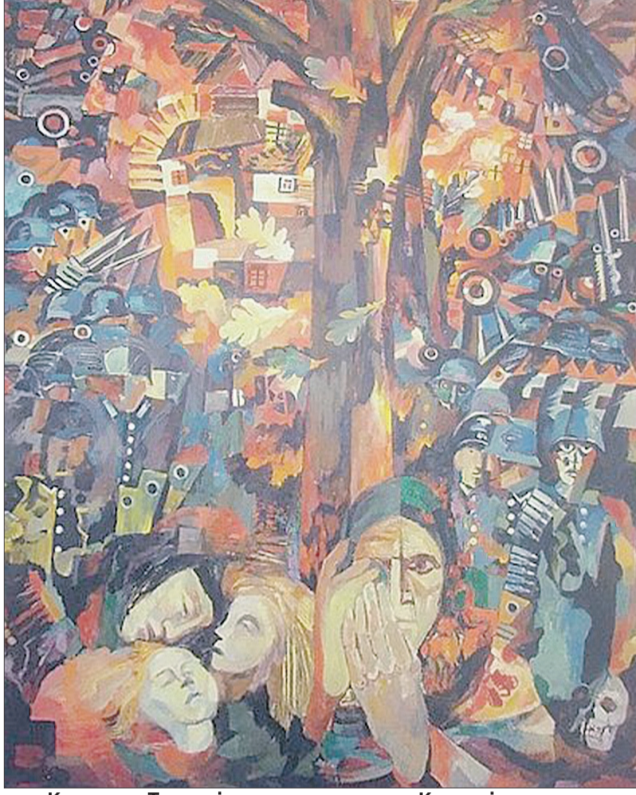

Колесо історії

Картину «Трагедія волинського села Кортеліси» художниці Оксана Антонюк зобразила у 1985 році.

Петру Трохимовичу важко втриматися від сліз, згадуючи пережити в дитинстві трагедію.

Вижив у 10 років, щоб і у свої 90 розповісти про розстріляні і спалені Кортеліси

23 вересня 1942-го, «чорної середи», німці стратили в селі на Ратнівщині майже дві тисячі людей, спалили старовинну церкву, хати

— Нас мати побудила, по-святному повбирала й сказала: «Вже ми гинемо!». Проговорили всі «Отче наш», поцілували ікони, хліб святий, — пригадує Петро Якушик (на фото) той кривавий ранок, коли їхню сім'ю погнали на смерть

Катерина ЗУБЧУК

«ЙДІТЬ І НЕ ОГЛЯДАЙТЕСЯ»
— Петро Якушик — на сьогодні найстаріший мешканець села, котрий пережив трагедію, бо ж то скільки часу минуло, — сказав Юрій Коханюк, який виконує обов'язки директора Кортеліського історичного музею (директор

«Це дарунок Божий, що їхній сім'ї вдалося врятуватися...»

Микола Михалевич з 26 лютого пішов на службу в армію, він — заступник командира роти охорони Збройних сил України. — Авт.), коли мова зайшла про те, чи є

ще в селі свідки тих давніх подій, котрі можуть розповісти про «чорну середу». — Хоч і малий був, але трагедію нашого села добре пам'ятає...
І ось ми зустрілися із старожилом Кортелісів. У вересні 1942-го Петро Трохимович мав десять літ. Може, й не плакав, почувши оте мамине: «Ми гинемо!», бо ж дитинству ще не відомий страх останньої миті. А ось тепер він не втримується від сліз. У свої дев'яносто розуміє: це дарунок Божий, що їхній сім'ї вдалося врятуватися...

Розповідь свідка трагедії — на с. 6

Спеціальний репортаж

«Вибачте, тут був експонат»: чим дихає Лесин музей у війну?

У садибі Косачів у Колодяжному, що на Ковельщині, нині, як завжди, пахне яблуками, зате у виставкових залах немає найліпшого... А ще з'явилася нова категорія серед відвідувачів. І у звертанні екскурсовода лунають інакші слова

Оксана КОВАЛЕНКО

«ХАЙ МИ СЬОГОДНІ ТИМ ПЕРЕБОЛІЄМО, АЛЕ З ЧАСОМ УСЕ З'ЯВИТЬСЯ НА МІСЦЯХ»

— Тут експонувався підручник «Стародавня історія

східних народів», який Леся склала в 19 років для молодшої сестрички Ольги. Він в єдиному екземплярі, — старший науковий співробітник Літературно-меморіального музею-садиби Марія Чашук показує порожнє місце на стенді.

Тут був підручник з історії.

— Тут, де стрічка, була перша поетична збірка «На крилах пісень». Теж у рамці висіла. Видана у Львові в 1893 році. Над композицією поетеса працювала у «Білому» будинку й частинками надсилала Іванові Франкові. Нелегально, бо це був перетин двох імперій — Російської й Австро-Угорської — і Російська забороняла все подібне ввозити й вивозити. Наприклад, у 1891 році, коли Леся Українка з матір'ю поверталася з Відня,

російський митник у Радзивилові вилучив у них композиції нот Бетховена! Тоді Олена Пчілка раділа, що не брали українських книг, бо, як писала Франкові, і ті б забрали.
Марія Чашук розповідає про події позаминулого століття, а мені згадується з новин, як цього літа в Маріуполі окупанти у рясках спалили всі книги з бібліотеки храму Петра Могили, деякі унікальні україномовні видання втрачені назавжди. А є ж і інші факти. Горбатого злочинця виправить відомо що.

Закінчення на с. 9

Ексклюзив

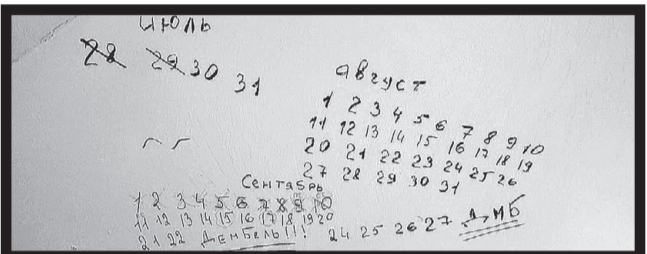

Харківщина: солдатам путіна утекти на цьому авто не вдалося.

ЩОДЕННИК ОКУПАНТА:

«Еще 2 месяца и 20 дней находится на чужой земле...»

Російський зайда рахував кожну добу в Україні, що залишалась до дембеля. Про це йдеться у його записках, які потрапили до рук головного редактора «Волинь» на щойно звільненій від загарбників Харківщині

Загарбник навіть написав календар від руки, щоб фіксувати, скільки ще йому залишилося перебувати на нашій землі.

Читайте записи на с. 2

Болить!

Герой залишив свої троянди й виноград, щоб Україну не топтав російський гад

Багатим і розкішним врожаєм грибовицький воїн Богдан Білоконь милується вже з Небес

Алла ЛІСОВА

«ВІН БУВ ХОРОШОЮ ДИТИНОЮ...»

— Перед тим страшним днем Богдан кілька діб не виходив на зв'язок. Молилися і чекали. Та коли 5 травня поліцейська машина зупинилася біля нашої хвіртки, я все зрозумів, — тато Богдана Білоконя Сергій Олексійович пригадує найтрагічніший момент у їхньому житті.
Ще спочатку жевріла надія, що це може бути помилка. Напередодні мама, Євгенія Іванівна, наготувала передачу на фронт: пів ночі пекла рулети, інші смаколики — хотіла потішити сина і його побратимів. Мав приїхати і все це забрати волонтер, товариш молодшого сина Володимира. Але його не було...

«Сину, ти приходи хоч у снах...»

Історія до сліз — на с. 3

■ Ексклюзив

Щоденник окупанта: «Еще 2 месяца и 20 дней находиться на чужой земле...»

Російський заїда рахував кожен добу до дембеля в Україні і вів про це записи

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,
головний редактор газети «Волинь»

«ПОЧИТАЙТЕ, «КАК ЕМУ БЫЛО ЖАЛКО НАШИХ ДЕТИШЕК...»

— ... От навіть тля і та, здається, не повністю нищить листя... А вони не тільки все знищують, а ще й загаджують (по-простому — засирають) всю територію... Я розумію, що бояться виходити до вітру вночі, але щоб какати на підлогу поруч ліжка, де спиш...
Це знайомий читача «Волині» за репортажами із передової Вася-Борода — батько 4 дітей із Луцька, працівник команди з групи компаній ТМ «ВІЛІЯ». Він із першого дня нинішньої війни пішов на фронт. Тримав оборону на Донеччині, але сьогодні Вася розповідає, як звільняє територію Харківщини. Показує шокуючі фото діянь «асвабодителів». Раптом спохвачується і каже мені:

— Ой, ледь не вилетіло з голови — маю ж для вас презент...

Через якусь мить Василь дістає зі свого бойового «вілівського» кіпапа... записник.

— Он почитайте, «как ему было жалко наших детишек...»

Класичний записник. Темно-синього кольору. Внизу на обкладинці написано «Турбоатом» («Так і в нас роблять на спецзаводівлення для організацій», — одразу думаю). Але розгортаю передній форзац, а там... карта України, з написами областей і населених пунктів українською мовою (на задньому — політична мапа Європи). Тобто загарбник загарбав навіть наш записник! У тому, що «віджав», не сумніваюсь, уже коли розгортаю сам зшиток десь із середини, бо в ньому спочатку знаходжу... рецепти-поради, як лікуватися «при недежании мочи», «от грибка на ногах» чи що робити, аби «седло не «ржавела» чи зберегти «свежими грецкие орехи на 2-3 года».

— Рецепти-поради??? — здивовано перепитую.

— А ви завжди книжки читаете з кінця? — усміхається Вася-Борода. — Дивіться же спочатку!

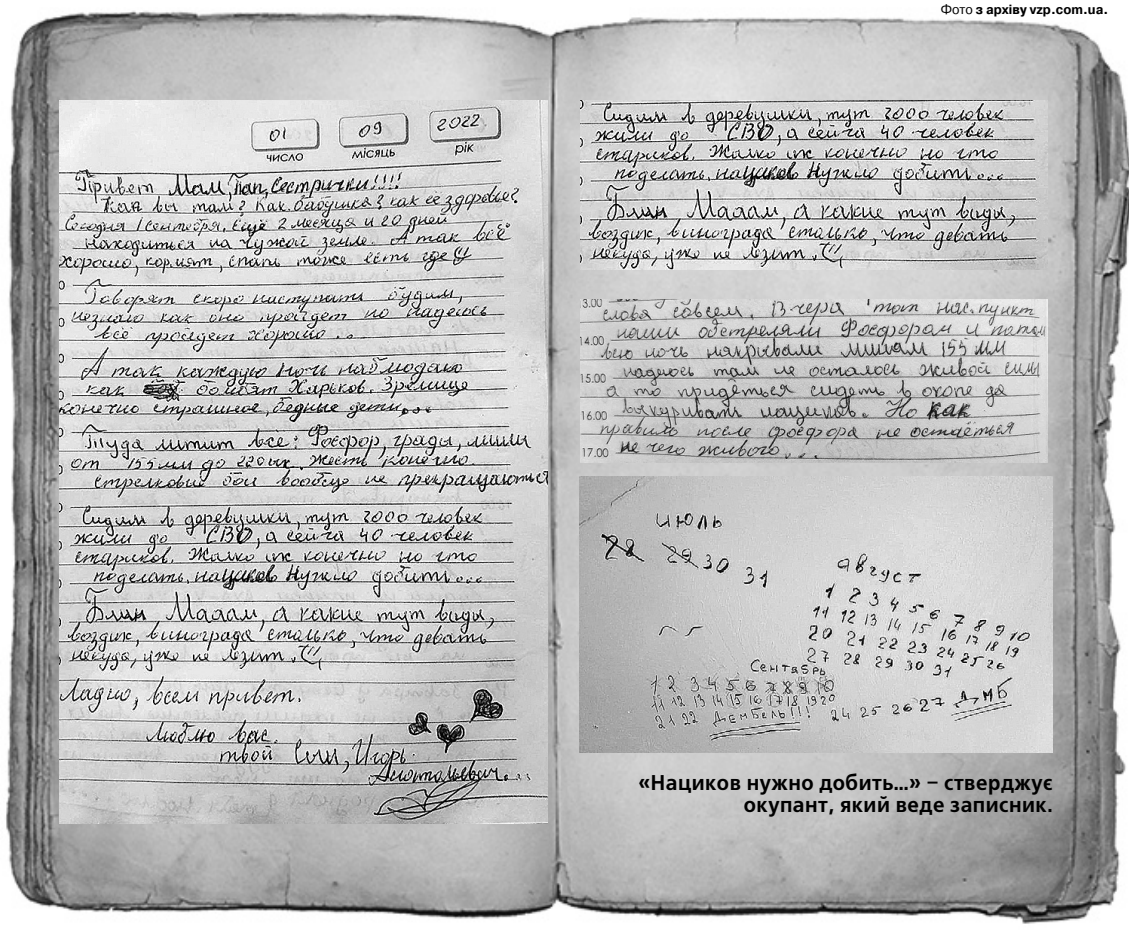

Фото з архіву vsp.com.ua.

А на початку помітно, що перші сторінки були вирвані. Аби розпочати записи в щоденнику «з нуля». Це в москальському стилі — обнулювати-переписувати історію на свій лад. І тут явно історик відрізняється від того, яким занотовано поради.

Отож, щоденник окупанта — даємо мовою оригіналу.

«ОН НАЛИЛ НАМ ПО НЕСКОЛЬКО СТОПОК ВОДКИ И СООБЩИЛ, ЧТО СЕГОДНЯ НАСТУПЛЕНИЕ...»

01.09.2022.

«Привет Мам, Пап, Сестрички!!!

Как вы там? Как бабушка? Как ее здоровье?

Сегодня 1 сентября. Еще 2 месяца и 20 дней находиться на чужой земле. А так все хорошо, кормят, спать тоже есть где. (Ставить смайлик. — **Ред.**)

Говорят, скоро наступать будем, не знаю, как оно пройдет, но надеюсь — все пройдет хорошо...

А так каждую ночь наблюдаю, как бомбят Харьков. Зрелище, ко-

«Вчера тот населенный пункт наши обстреляли фосфором и потом всю ночь накрывали минами 155 мм. Надеюсь, там не осталось живой силы, а то придется сидеть в окопе да выкуривать нациков. Но, как правило, после фосфора не остается ничего живого...»

нечно, страшное, — бедные дети... Туда летит все: фосфор, грады, мины от 155 мм до 220. Жесть, конечно. Стрелковые бои вообще не прекращаются.

Сидим в деревушке, тут 2000 человек жили до СВО, а сейчас 40 человек стариков. Жалко их, конечно, но что поделаться: нациков нужно добить... Блин, Маааааа, а какие тут виды, воздух, винограда столько, что девать некуда, уже не лезет...)

Ладно, все — привет. Люблю вас. Твой сын Игорь Анатольевич...» (Домалював три сердечка і розписався. — **Авт.**)

04.09.2022.

«Привет, читатель, ну вот уже 4 сентября. Сегодня командир ездил на совещание, приехал оттуда — он налил нам по несколько стопок водки и сообщил, что сегодня наступление...»

Нам нужно закрепиться в населеном пункте в 5 км от нашего места, где мы сейчас стоим. Вообще ждет нас нелегкая (напевне, пропустив слово «ніч». — **Ред.**), но хочи заметить — страха нет от слова совсем. Вчера тот населенный пункт наши обстреляли фосфором и потом всю ночь накрывали минами 155 мм. Надеюсь, там не осталось живой силы, а то придется сидеть в окопе да выкуривать нациков. Но, как правило, после фосфора не остается ничего живого...

Храм с Иглой говорят: «Живы будем — не помрем». АХА-ХА-ХА! Хорошая мотивация. Они отличные боевые товарищи, с ними как-то все по...уй на все происходящее вокруг нас...

P. S. Завтра у сеструхи день рождения... Мы с ней не ладим последнее время, но все же я ее люблю и желаю ей только лучшего будущего. Заранее не поздравляют, но мне можно. С днюхой, родная. Я люблю тебя...»

«МОСКАЛИ ВСЕ ТУТ ЛИШАЛИ И В ОДНИХ ТРУСАХ ДАВАЛИ ДРАПАКА...»

На цьому записи обриваються. Судячи з календаря, він ще закреслив дати до 10 вересня і вказав, що з 23-го — «дембель»... У записнику, до речі, на окремому листку детальний план земельних ділянок садового товариства «Кіровоць» від «Харківського турбінного заводу» (зараз «Українські енергетичні машини») («Турбоатом») — українське турбінобудівне підприємство, одне з найбільших у світі. — **Авт.**) А на зворотньому листку цього плану виведене маркером: «Извините еще раз», «Спасибо за вкусные помидоры».

— Сподіваюсь, він здох, хоч і вдає із себе «інтелегента»... — одразу говорить колега, переглянувши запис. Цитую йому Василю-Бороду: «Я не знаю, чи він живий, бо москалі все тут лишали і в одних трусах давали драпака...»

Але навіть якщо цей здох, то біди його «таваріщі» у нас нароблять ще багато.

На підтвердження моїх думок — есемеска від Василю-Бороди. На ній фото невідомого мені солдата. Підпис: «Мій Друг загинув». Поки пишу співчуття у відповідь, приходять нове повідомлення: «Коли я перестану ховати своїх Друзів?..»

Не знаю, що йому відписувати. Тремтять і руки, і серце, і думки. Набираю, здається, банальні речі, бо ж не знаю, як применшити його біль. Кажу, ти ж мушиш триматися, бо тримаєш на своїх плечах Україну, і продовжити справу Друга...

Вася-Борода відповідає: «Ми помстимося за Олега. І найкращою йому пам'яттю буде звільнення всієї України. А там, мо', і москва-місто, не тільки крейсера — запалає...»

Спеціальний репортаж із передової з Харківської, Донецької і Миколаївської областей, куди вкотре з величезними гостинцями для воїнів їздили козаки групи компаній ТМ «ВІЛІЯ», читайте в наступному номері «Волині». ■

312 вересня розпочато передплату газет та журналів на 2023 рік. Це вже друга передплатна кампанія, яка проводиться під час воєнного стану в країні. Працюючи в складних умовах Укрпошта не припиняє своєї роботи, забезпечуючи клієнтам можливість передплатити та отримувати у подальшому необхідні періодичні видання.

Передплатити газети та журнали загалом державної сфери розповсюдження можна до **16 грудня**, а місцеві (обласні, міські, районні) в строки, що визначені згідно з укладеними з редакціями договорами.

Незважаючи на те, що через війну передплатні каталоги мають менший перелік газет та журналів, ви знайдете для себе найпопулярніші громадсько-політичні, розважальні, дитячі, молодіжні та інші видання. Оформити передплату можна через листоношу, у поштово-відділенні або на сайті Укрпошти через сервіс «онлайн-передплата».

Хто газету «Волинь» читає, той інформаційні снаряди у путіна запускає!

РОЗПОЧАТО ПЕРЕДПЛАТУ НА 2023 РІК

Укрпошта також запрошує вас узяти участь в акції «Я люблю передплату», яка триватиме до 25 грудня 2022 року. Передплативши періодичні видання, ви маєте шанс виграти сучасну побутову техніку: конвектор електричний, мультиварку, електрочайник, праску чи Powerbank. Розіграш буде проведений серед клієнтів, які оформлять передплату видань на суму від 100 грн на термін не менше ніж 6 місяців. А учасник, який передплатить максимальну кількість видань з найбільшою сумою вартості отримує суперподарунок — плазмовий телевизор.

Для участі у розіграші суперподарунку необхідно:

- Передплатити від п'яти та більше видань вартістю від 100 грн кожне, терміном на 6 місяців.
- Надіслати на електронну пошту katalog-periodiki@ukrposhta.ua фото або скановану копію бланка ф. СП-1 та квитанцію (розрахунковий чек).

- Зазначити контактний номер телефону.
- Долучайтесь до передплати, а Укрпошта докладе всіх зусиль, щоб доставити пресу кожному передплатнику! ■

З нами — дуже цікаво!

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Газета **Волинь** НОВА

передплатні індекси:
30000, 60306 (для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61136 (для читачів інших областей).

передплатні індекси:
86771 (для читачів Волинської області), 60779 (для читачів інших областей).

Цікава

ГАЗЕТА на вихідні

передплатні індекси:
60304, 60306 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

■ **Болить!**

Герой залишив свої троянди й виноград, щоб Україну не топтав російський гад

Багатим і розкішним врожаєм грибовицький воїн Богдан Білоконь милується вже з Небес

Алла ЛІСОВА

Закінчення початок на с. 1

Ми розмовляли на затишному, впорядкованому обійсті Білоконів у селі Грибовиця Володимирського району. Вересневе тепло, яскраве сонце, голубинь неба, пахощі квітів створювали картинку райського куточка. Аж не вірилося, що десь є війна...

Сергій Олександрович розповідає, згадуючи мало не кожен крок Богдана:

— Він народився 17 грудня 1981 року у селі Захарівка Маріупольського району на Донеччині, звідки я сам родом. Моя дружина з Волині, куди ми й повернулися з дипломами зооветеринарного факультету Київської сільгоспакадемії і стажем роботи на Донеччині. Тому школу старший син закінчував у Грибовиці та в Жовтневому (тепер Благодатне. — Авт.).

Богдан був хорошою дитиною, батьки ніколи не мали з ним жодних проблем. Чуйний, турботливий, ініціативний. Його не потрібно було просити чи нагадувати, аби щось зробив. Багато читав, цікавився політикою. Захоплювався такими книгами, як «Московство» Павла Штепи та «Країна Моксель, або Московія» Володимира Білінського. І на гітарі сам навчився грати. Богдан всього добивався самотужки.

Після школи, не вступивши до одного зі столичних військових училищ, аби не гаяти рік, пішов навчатися на електрогазозварника в Нововолинське ПТУ. Паралельно займався спортом — грав у футбол, зацікавився (за прикладом батька) боксом, а вже влітку став студентом Львівського інституту фізкультури.

Військовий досвід здобував у 80-й аеромобільній бригаді, згодом — у спецназі, там проходив скорочену після вишу строккову службу.

Оскільки в школі не було вакансії, подався тоді ще в міліцію. Але там, як кажуть батьки, служба йому не пішла. Негативу додав інцидент із бійкою, під час якої юнак захищав жертву, і в результаті зі струсом мозку сам потрапив у лікарню. Товариші казали, що Богдан хотів змінити систему, але це непросто. І він вирішив зайнятися роботою на землі...

«БОЛЯЧЕ ЧУТИ НЕГАТИВНІ СЛОВА НА АДРЕСУ ДОНЕЦЬКИХ»

— Це був 2015-й. Тоді війна добралася і в наш дім, — пригадує Сергій Олександрович.

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

«Досі не віриться, що його немає серед нас...»

вч. — На Донеччині вже лилася кров, привозили загиблих. У всіх на вустах була боротьба із загарбниками. Я також вирішив піти на фронт. А вже сам східняк, і, скажу чесно, дуже боляче чути негативні слова

кувався мамою, яка потрапила в аварію, мала покалічений хребет. А якогось дня син сказав, що вирощуватиме виноград. Через інтернет виписав майже 40 його сортів. Разом із другом привезли купу

«Не ображайтеся, але для мене поки що доброго дня немає. Буде тоді, як здобудуть наші воїни Перемогу, задля якої віддав життя мій син.»

на адресу донецьких. Не всі вони зрадники, є багато патріотів. Звернувся у військкомат і попросився добровольцем в АТО. Медкомісія спочатку забракувала через поганий слух. Поїхав до Луцька і кажу: «Хочу на війну!». Глянули на мене — й написали: «Придатний з обмеженнями».

Так Сергій Білоконь, старший лейтенант, потрапив під Маріуполь (рідна земля!) на посаду офіцера-психолога 21-го батальйону «Сармат» 56-ї бригади. Займався переважно службовими розслідуваннями. Були, на жаль, і факти самовільного залишення частин, інші неприємні випадки. Пригадує, що за 14 місяців служби в них із різних причин загинуло 11 чоловік. Кожного пам'ятає.

Коли повернувся додому, Богдан опі-

труб. Будував арки, вичитував, як правильно садити, підживлювати, обробляти від шкідників. Батьки жартували, що йому б працювати агрономом. Навіть перед входними дверима облаштував виноградник — красиво! Також висаджував троянди, які милують око у квітнику. А ще син відродив сімейну пасіку. Коли йшов на війну, переживав, давав настанови молодшому братові. Надіявся, що цього року його виноград дасть гарний врожай і всі троянди рясно завітують. Так і сталося!

«БЕЗ ТЕБЕ ТАК СУМНО У ДОМІ!...»

23 лютого Сергій Білоконя попередили, що наступного дня йому, як учаснику АТО, потрібно з'явитися у військкомат. Разом із сином Богданом поїхали, отри-

мали підтвержену інформацію про початок війни. На той час 63-річного Сергія Олександровича вже підводило здоров'я, тож про мобілізацію не могло бути й мови. На фронт пішов Богдан.

Разом із сусідом Андрієм Войтовичем із першого дня повномасштабного вторгнення були в строю. Спочатку — Володимир, потім — Рівне, Житомир, Малин, Київ, Дніпро. Далі — Миколаївщина, Дніпропетровщина, тоді — Ізюм Харківської області. Богдан виконував завдання у розвідувальному батальйоні.

— Він ніколи ні на що не скаржився. Завжди казав, що все добре, їх підтримують місцеві люди, приносять молоко, — мама Євгенія Іванівна не може стримати сліз. — Досі не віриться, що його немає серед нас...

Вже згодом ще один односельчанин, Петро Корніюк, який служив разом із Богданом, розповів подробиці загибелі побратима: четверо солдатів ішли в розвідку попід лісом, натрапили на ворожу засідку. Видно, Богдан оборонявся, бо комплект боеприпасів майже повністю вистріляв. Троє, серед яких Петро Царик із Заставного, загинули. Богдана спалили живцем зі «шмеля».

...Хоронили Героя 9 травня. Дорога, якою везли додому, була встелена квітами. Відспівували Богдана Білоконя вісім священників. Мама пригадує, як настоятель храму Винесення Чесних Древ Животворчого Хреста Господнього селища Благодатне наголосив, що треба триматися, бо він загинув Героєм. Нелегко сприймати слова про те, що їй «пощастило» — сина повернули додому, адже так багато безвісти зниклих або похоронених у братських могилах без імені...

Євгенія Іванівна погоджується, але від того на серці не легшає. Заспокоюється хіба трохи, коли пригадує слова своєї неньки: «Женю, я хочу, щоб ти ніколи не плакала...». Євгенія Іванівна витирає сльози й розповідає, як у неї спонтанно зародилися поетичні рядки, присвячені синові:

Сину, ангеле мій, захисти тебе

Боже Всевишній,

Ти приходи уві снах — чи промінчиком сонця яскравим,

Чи хоч лагідним вітром потішним...

Бо без тебе так важко до втомі,

Бо без тебе так сумно у домі...

Він любив усіх, і всі його любили. Не раз ці слова під час тригодинної розмови чула і від старости села Іллі Степюк, і завідувачки бібліотеки Валентини Дацюк. Вони багато доброго сказали й на адресу батьків Богдана, яких у рідному селі поважають за працелюбність і щирість. Часто до обійстя Білоконів навідуються друзі Богдана, побратими. Це дуже важливо зараз для їхньої сім'ї, зазначає мама Героя і додає:

— Коли мені хтось каже: «Добрий день», — я відповідаю: «Не ображайтеся, але для мене поки що доброго дня немає. Буде тоді, як здобудуть наші воїни Перемогу, задля якої віддав життя мій син». ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Микола МАЦЮК — борець із села Секунь, що на Старовижівщині;

Петро ГАЛЬКУН — борець із села Хорів, що на Локачинщині;

Іван ВИСОЦЬКИЙ — борець із села Цегів, що на Горохівщині;

Віктор БУРДАК — борець із села Седлище, що на Любешівщині;

Сергій БУРДАК — борець із селища Любешова;

Андрій МИХАЛЬЧУК — борець із селища Любешова;

Сергій СТЕФАНЮК — борець із селища Любешова;

Володимир ЛЕПА — борець із села Рудня, що на Рожищенщині;

Володимир БАС — борець із міста Ківерці;

Богдан КОЗИК — борець із села Новоукраїнка, що на Маневиччині;

Леонід ТКАЧУК — борець із села Підгірне, що на Рожищенщині;

Олександр МИХАЛЮК — борець із села Копачівка, що на Рожищенщині;

Олексій МЕЛЬНИЧУК — борець із міста Луцька;

Олександр КОТЕЛЬНИКОВ — борець із міста Луцька;

Богдан ЩЕРБИК — борець із села Усичі Луцького району;

Юрій САПОЖНИК — борець із міста Луцька;

Олександр ТКАЧУК — борець із селища Локачі;

Артем РОТМІСТРЕНКО — борець із села Підгайці Луцького району;

Микола КЛЬОК — борець із села Хряськ, що на Маневиччині;

Сергій ХОДОРЧУК — борець із села Берестяне, що на Ківерцівщині;

Олександр ВОЙЧИК — борець із села Бужанка Володимирського району;

Василь БЛАЖЕВСЬКИЙ — борець із села Холопичі, що на Локачинщині;

Вадим КУНИЦЬКИЙ — борець із села Древині, що на Іваничівщині;

Руслан КУРАМШИН — борець із міста Любомля;

Сергій ШИНКАРУК — борець із села Копачівка, що на Рожищенщині;

Ігор ГАВРИЛЮК — борець із міста Нововолинська;

Микола ХОРОЩУК — борець із села Губин, що на Локачинщині;

Віктор КУШНІР — борець із села Гута-Лісовська, що на Маневиччині.

■ Прямая мова

Жозеп БОРРЕЛЬ, голова європейської дипломатії, про агресію росії в Україні:

«...Давайте не будемо мати ілюзій — путін добровільно не поступиться... Надія покласти цьому край народжується на полі бою».

ФАКТ

73% американців підтримують вступ України до НАТО, згідно з останніми опитуваннями.

УВАГА!

Аби знову **отримувати пенсію на Укрпошті** — зверніться із паспортом і кодом у найближче ВПЗ (зокрема, якщо в рамках оформлення е-допомоги вас було переведено для отримання пенсії на банківську картку).

Пульт тижня**«Тіні забутих і незабутих предків
стоять поза спинами
українських солдатів»**

Пропонуємо прочитати найяскравіші за тиждень цитати

Юрій ГУДИМЕНКО, лідер партії «Демократична Сокира», воїн ЗСУ, який після важкого поранення проходить лікування, про силу нашої армії:

«Ні, нам це не здається, і ми не маримо. Ми їх дійсно заганяємо.

Ми дійсно заганяємо, валимо і знищуємо армію найбільшої країни світу. Ми дійсно знищуємо армію росії. Ми робимо те, що не змогли зробити Шухевич і Петлюра. Ми робимо те, чого не могли зробити століттями...

Зараз за кожним українським солдатом стоять тіні. Тіні бійців УПА. Тіні вояків УНР та ЗУНР. Тіні з козацькими рушницями в прозорих руках. Тисячі і тисячі тіней тих, хто воював за цю землю раніше. Тіні забутих і незабутих предків. Вони стоять поза спинами солдат у пікселі. Непомітні, немов вітер.

І вони пишаються нами.
Пишаються кожним із нас».

Вікторія ІВЛЄВА, російська опозиційна журналістка, яка перебуває в Україні, про різницю між українцями та росіянами:

«Мене здивувало, що всі, хто був на тому блокпосту, де нас зупинили, нормально з нами розмовляли. Не в тому сенсі, що не крили матом (можна й матом, наприклад, якщо це російський військовий корабель), а ніхто не розмовляв зверхньо типу «я все, а ти ніщо». В Україні більшість людей не має постійного бажання принизити іншого. В росії, на жаль, цього дуже багато. Ось якщо я прибиральниця, то зараз візьму ганчірку і так тобі надаю — за все моє життя ти розплачуватимешся, що пройшов мокрою підлогою. Тобто коли тебе весь час принижують і раптом з'являється малесенька можливість принизити когось, ти це робиш на автоматі.

Україна взагалі не є хамською країною, і це дуже добре. Мені дивно, що люди, які їдуть до росії з окупованих територій (і зараз такі є), цього не відчувають. Чи вони вважають, що приниження людей там — це прояв могутності росії та її величчя?».

Олексій КАШПОРОВСЬКИЙ, військовий журналіст, який нині воює в лавах ЗСУ, про те, що найбільше здивувало після звільнення від російських окупантів села Богородичного, що біля Святопирської Лаври:

«Росіяни так тікали, що залишили по собі навіть недодарені макарони на плиті. І купу зброї та боеприпасів. І гівно. Гори гівна. Вони гадили всюди — в школі, де жили, в будинках і навіть у церкві місцевого монастиря. Тут вони влаштували сральню просто за вівтарем».

Юрій БУТУСОВ, журналіст, про те, що росія дасть загальна мобілізація, яку там все частіше закликають оголосити:

«Росія може оголосити загальну мобілізацію, але за низької мотивації це буде рівнозначно поразці. По-перше, почнеться масова втеча населення та еміграція. По-друге, росія не має озброєння, зв'язку, екіпірування і транспорту, щоб поставити в дію мільйони. По-третє, росія вже погнала у бій насильно мобілізованих на окупованих територіях — це обернулося величезними втратами, але «штрафбати путіна» так і не стали армією, здатною тримати фронт і наступати. Росія воюватиме довго, бо накопичила за десятки років багато боеприпасів та бойової техніки. Але держава, яка намагається мотивувати рабів воювати проти чужої свободи, ніколи не зможе перемогти націю, яка здатна мобілізувати себе».

Остап ДРОЗДОВ, журналіст, вважає, що на деокупованих територіях має відбутись справжня українізація:

«Тепер, коли деокупація по суті сталася, прийшов час завоювання Сходу українськими змістами. Бо ми це вже проходили в 2014–2015 роках: так само звиятно звільняли міста — і лишали «как было». Український солдат зайшов і пішов, а Україна зі своїм українським ладом так і не зайшла. Не минуло й кількох літ — як на звільнених теренах буйноцвіттям зацвів шарій, олзж, рабінович, бойко, мураєвщина, а мерами в половині випадків пообиралися сепари. Бо не прийшла Україна. А тепер мусить прийти. Назавжди й залізобетонно».

Олексій АРЕСТОВИЧ, радник Офісу Президента України, про наслідки контрнаступу українців у Харківській області:

«Результати цунамі на Сході блискучі. Однієї техніки захоплено — вистачить повністю забезпечити нову нашу механізовану, а то й танкову бригаду. Про моральні аспекти — що там говорити: у всьому світі зламано міф про непереможність російської армії, що означає тотальну зміну перспективи на киевоцентричну. У багатьох скептиків почалася тотальна переоцінка, і скоро вони поспішатимуть із нами дружити як із головним донором безпеки у Східній Європі, і це — мінімум!». ■

Політика**ОПЗЖ заборонили, але ОПЗЖистам —
дорога відкрита**

У «Єдиних новинах» на телебаченні спокійно можна побачити члена проросійської і зараз забороненої «Опозиційної платформи — За життя», але там майже нема місця представникам патріотичної «Європейської Солідарності»

Василь УЛИЦЬКИЙ

Доходить до гірко-смішного. Народна депутатка від «Євросолідарності» Ірина Геращенко розповіла, як нещодавно її вперше за багато місяців запросили на національний телемарафон, але раптом виникли «технічні проблеми» — і запрошення скасували. Знаючи безкомпромісність пані Геращенко, неважко здогадатися, з чим пов'язані ці «технічні перешкоди»...

Водночас колишні члени вже забороненої проросійської партії ОПЗЖ, багато з яких стали відкритими колаборантами або просто втекли, все частіше з'являються в «Єдиних новинах». Виходить, що заборонили не партію, а лише назву, а її діячі і далі розповідають, як нам жити. При цьому патріотичні телеканали — «П'ятий», «Еспресо», «Прямий» — відключили з цифрового ефіру, зате деякі ведучі з колишніх каналів Медведчука є в «Єдиних новинах» і балакають там із колишніми опезежистами.

Чому така лояльність Офісу Президента до фактично антиукраїнських політиків? Напевне, тому, що вони швидко перевзулись і дають голоси за потрібні Банковий закони. З цього приводу дивується політик і колишній міністр Павло Розенко: «З одного боку, бачимо, як Президент України дякує нашим ЗСУ в Ізюмі за звільнення Харківщини від рашистських військ. І це правильний крок! У той же час на державному (контрольованому Офісом Президента) національному телемарафоні єдності «вещає» черговий рашистський колаборант із фракції ОПЗЖ. З тієї, яка прославляла путіна і росію! У нас рашисти і зрадники отримали індульгенцію вже? Це нормально? Це так має бути? Чекаємо на включення Ківи в нацтелемарафон!» — іронізує він.

Наприклад, нещодавно в національному телемарафоні українці могли бачити нардепку Тетяну Плачкову (**на фото**) із колишньої ОПЗЖ,

Ще за тиждень до війни Тетяна Плачкова закликала «не демонізувати росію»...

«ОПЗЖисти мають понести моральну і політичну відповідальність за те, що їхня партія стала кублом колаборантів і зрадників, що їхні вожді їздили на поклон у кремль і всі вони роками просували проросійський порядок денний...»

яка ще за тиждень до війни закликала не демонізувати росію. «І якщо ОПЗЖ заборонили, то як так, що її представники знову бажані гості в цензурованому Банковою ефірі? — дивується у свою чергу Ірина Геращенко. — Члени партії «Європейська Солідарність», які воюють у ЗСУ, висловлюють своє обурення такою всеядністю журналістів. А в слоті «Суспільного» ведучі включають представників партії Шарія (ще одна заборонена проросійська сила. — **Ред.**) зі звільненого Куп'янська! Ну це ж безумство! Наші партійці з Харківщини, які з першого

дня мобілізувалися в ЗСУ, просто в шоці!» — каже вона.

«Європейська Солідарність» виступає з рішучим протестом повзучої легалізації забороненої партії, — продовжує пані Геращенко. — Якщо ми говоримо про те, що всі росіяни мають понести відповідальність за політику путіна, то і всі ОПЗЖисти мають понести моральну і політичну відповідальність за те, що їхня партія стала кублом колаборантів і зрадників, що їхні вожді їздили на поклон у кремль і всі вони роками просували проросійський порядок денний... Наша велика помилка 2014 року — ми дозволили тим, хто тяг «руський мір», залишатися в українському політичному просторі. Невже і ця страшна війна нічому нас не вчить? Спільні голосування «Слуг народу» та ОПЗЖ у Верховній Раді примушують все забути і на все запліщити очі?».

...Нещодавно члени партії «Європейська Солідарність» зареєстрували законопроект про позбавлення мандатів депутатів заборонених партій, які продовжують представляти Україну на міжнародних майданчиках і очолювати важливі парламентські комітети. Як гадаєте, «слуги народу» підтримають цю ініціативу? ■

Пугачова проти режиму путіна:

Примадонна російської естради опублікувала в соцмережах «звернення до мін'юсту рф», у якому попросила на знак солідарності зі своїм чоловіком Максимом Галкіним (**обоє на фото**), захувати себе «до лав іноагентів своєї улюбленої країни». Як відомо, 16 вересня мін'юст рф оголосив Максима Галкіна, який критикував російську владу за вторгнення в Україну, «іноземним агентом». Як ставитися до цього в Україні? Спокійно. Хоча, з огляду на популярність Алли Пугачової на росії, це, може, й буде та сама «соломина, яка переломить хребет верблюду».

Максим Галкін із перших днів вторгнення засуджував дії росії, зокрема після обстрілу Одеси заявляв: «Ви молитесь про мир у Великдень і водночас запускаєте крилаті ракети на житлові будинки».

РЕКЛАМА

Міф чи реальність?

Лікування без операції гіперплазії і аденом передміхурової залози, каміння в нирках, жовчному і сечовому міхурах

БЕЗ БОЛЮ, ПРОКОЛУ, ЛАЗЕРА, КРОВІ

Німецькою фірмою vvi GmbH розроблено фізіотерапевтичне обладнання для пацієнтів, яким навіть малотравматична операція небажана.

Проводиться значне зменшення обсягів простати при накладенні 6 акустичних частот для розсмоктування, наприклад обсяг падає від 60 см³ до 35 см³.

Розсмоктуються аденоми, камені в нирках, жовчному міхурі.

На наступний день пацієнт мочиться вже не 5-6 разів, а 1-2 рази.

Хворому призначається оригінальний натуропатичний комплекс.

Протипоказанням є наявність онкології.

ТІЛЬКИ З ГАРАНТІЄЮ І БЕЗ РЕЦИДИВІВ

Консультація 400 грн
Гарвард Медікал, КІВ
harvardmedical.com.ua

Луцьк, готель «Профспілко-вий», просп. Відродження, 24,

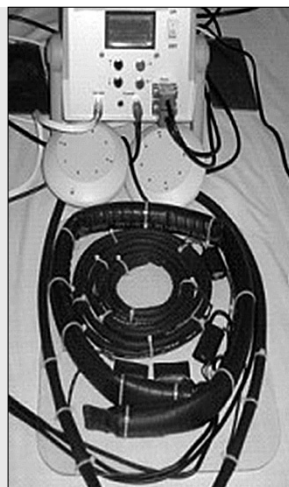
Вартість і запис за тел. 063-643-3094

ЗНИЖКА 50%

ТІЛЬКИ 1 ДЕНЬ

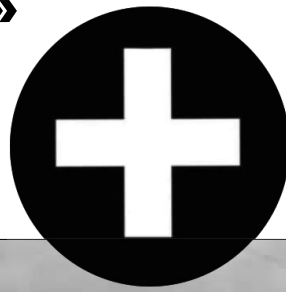
2 ЖОВТНЯ о 9.00.

Самолікування шкодить вашому здоров'ю. Ліцензія МОЗ № АЕ 638497 від 26.03.2015 р.

■ **Із глибини віків**«**Під цим знаком переможеш!**»

Емблемою сучасного українського війська є хрест. Нещодавно наші Збройні сили почали використовувати цей знак також і в якості маркування військової техніки, зокрема в ході успішного контрнаступу на Харківщині

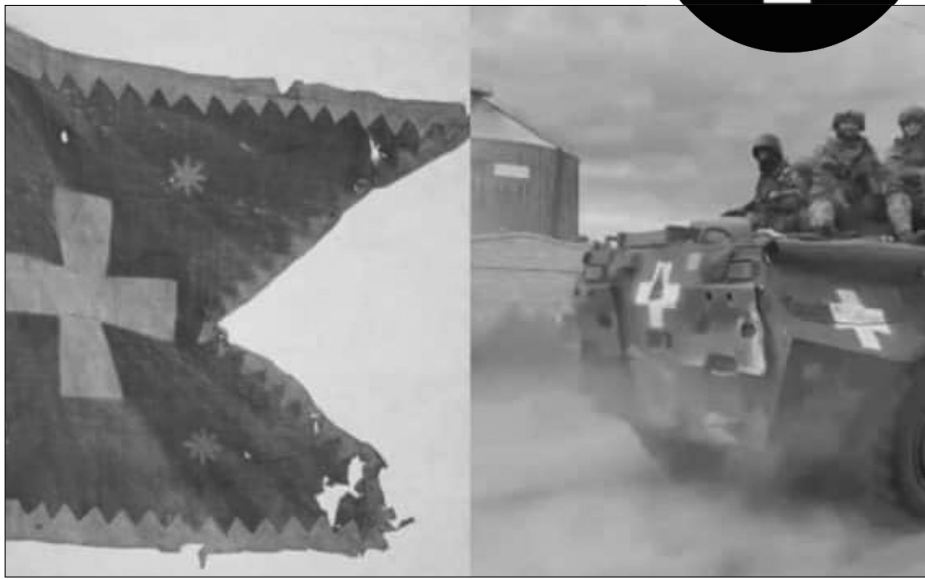

фотополікс із сайту ukr.net.

■ **Василь КІТ**

На відміну від безглуздої російської свастики у формі літер Z та V, хрест має глибокі історичні корені та символізм. Як нагадує український історик та молодший лейтенант Збройних сил Олександр Алфьоров, рівносторонній хрест, який ще має назву «катакомбний», або «знамення перемоги» (!) з'явився за часів імператора Римської імперії Костянтина Великого (306–337 рр. н. е.). За легендою, тоді ще язичнику Костянтину в 312 році перед битвою з Максенцієм, правителем Італії, прийшло видіння Христа: «Під цим знаком переможеш!». Тоді він звелів своїм воїнам нанести зображення рівностороннього хреста на щити, і здобув перемогу. Саме цей імператор видав документ, який дозволив вільне сповідання християнства, і переніс столицю держави у Константинополь.

Хрест, під яким перемагав Костянтин Великий, є центральною частиною емблеми і сучасних Збройних сил України,

Сучасні українські козаки перейняли цей символ із часів Запорізької Січі.

напевне, наші воїни й почали маркувати свою техніку знаком, схожим на цю емблему.

Це, до речі, не є чимось новим для українських вояків, адже білий хрест —

коли відзначають День піхоти, в Україні з'явилася нова бойова відзнака — «Хрест бойових заслуг». Вона передбачена як для громадян України, так і для іноземців. Нагорода присуджується за «видатну особисту хоробрість та відвагу або видатний геройський вчинок під час виконання бойового завдання в умовах небезпеки для життя та безпосереднього зіткнення із супротивником», або ж за досягнення видатних успіхів в управлінні військами під час бойових дій.

І першим, хто отримав цей Хрест з рук Президента України, став генерал Валерій Залужний, Головнокомандувач Збройних сил України. «За відвагу, за мудрість, за організацію ефективної відсічі російському вторгненню», — сказав Володимир Зеленський, оголосивши про нагороду. ■

«**І першим, хто отримав цей Хрест з рук Президента України, став генерал Валерій Залужний, Головнокомандувач Збройних сил України.**»

а також Міністерства оборони України, Генерального штабу та окремих видів війська. Емблема ЗСУ являє собою прямий рівносторонній хрест із розбіжними сторонами малинового кольору, в центрі якого у круглому медальйоні синього кольору вміщено зображення Знака княжої держави Володимира Великого — Тризуб. Ця емблема є і на малиновому прапорі нашого війська. Тому,

один із символів, які найчастіше зображували на козацьких прапорах та гербах, зокрема на гербі засновника Запорізької Січі Дмитра Байди-Вишневецького та на прапорі Богдана Хмельницького.

Як відомо, учасників першого зимового походу Армії УНР 1919–1920 років нагороджували Орденом Залізного Хреста. Ця традиція отримала продовження і у наші дні: 6 травня 2022-го,

■ **Скандал**

СБУ побачило у переходах громад до ПЦУ... «загрозу для нацбезпеки»

Як не дивно, але навіть після повномасштабного вторгнення у вітчизняній спецслужбі бояться, що росіяни якось можуть використати процес переходу громад до української церкви на свою користь

■ **Василь УЛІЦЬКИЙ**

Скандал розгорівся після того, як видання «Лівий берег» оприлюднило лист заступника начальника Головного управління СБУ у Києві та Київській області Юрія Палагнюка на адресу Дарницької райдержадміністрації. У документі високопоставлений керівник пише, що вбачає у переходах громад від упц московського патріархату до ПЦУ «загрози для національної безпеки». Лист містив нагадування про заборону масових зборів на час воєнного

«**Ці листи направлені з його власної ініціативи і жодним чином не є позицією Служби безпеки.**»

І через пів року війни ця карикатура актуальна.

стану та прохання провести роз'яснювальну роботу серед громадськості щодо недопущення участі у зборах релігійних громад керівників територіальних громад чи представників місцевої влади. Це, зазначається у листі, «може бути використане представниками упц для оскарження дій у суді», а спецслужбами рф — «для звинувачень в утиках упц, розпалювання міжконфесійної ворожнечі і використання протестного

потенціалу для дестабілізації суспільно-політичної ситуації в державі».

Словом, перевернув усе з ніг на голову. Бо виходить, що національній безпеці України насправді загрожує не російська православна церква з кірілом на чолі і її філія упц (мп), а є небезпека від громад, які хочуть перейти до канонічної Православної церкви України!

До честі вищого керівництва Служби безпеки України, там швидко відреагували на незрозумілі ініціативи свого співробітника з київського управління. Тимчасово виконувач обов'язків голови СБУ Василь Малюк відсторонив Юрія Палагнюка. У Службі безпеки зазначили: «Ці листи направлені з його власної ініціативи і жодним чином не є позицією Служби». ■

■ **Пульс тижня**

Нагороду сина-солдата одержала його мама

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, указом глави нашої держави Володимира Зеленського Владислав Оніщук із села Судче на Любешівщині удостоєний (посмертно) ордена «За мужність» III ступеня

■ **Олена ВОЛИНЕЦЬ**

Нагороду сина-солдата одержала мама загиблого Героя Тетяна Андріївна Оніщук. Вручили її очільниця Камінь-Каширської районної військової адміністрації Ольга Ващук, заступник любешівського селищного голови Володимир Сергійчук та представники Збройних сил України. Вони висловили безмежну вдячність за виховання достойного сина, мужнього бійця, незламного борця за незалежність і цілісність України. ■

Пішоход рукою розбив лобове скло позашляховика, щоб «захистити жінку»

Інцидент стався у Ковелі на вулиці Незалежності

■ **Сергій ВИШЕНЬКА**

Водій Land Rover Freelander зупинився перед «зеброю», щоб пропустити жінку, яка переходила дорогу. Втім, вона дійшла до середини і попрямувала назад.

За словами очевидців, водій почав на неї кричати, але у ситуацію втрутився знайомий жінки, який у розпал конфлікту розбив рукою лобове скло автомобіля.

Поліцейські встановили, що керманіч був п'яним: алкотестер показав 1,89 проміле. Також з'ясувалося, що він керував транспортним засобом без водійського посвідчення категорії «В».

На судовому засіданні обвинувачений пояснив, що алкоголь вживав напередодні, а коли стався інцидент, розвозив знайомих після святкування весілля. Також повідомив, що Land Rover Freelander привезений для потреб ЗСУ, який після відповідного ремонту направив на перекладу.

Суд оштрафував правопорушника на 17 тисяч гривень з позбавленням права керування транспортними засобами строком на один рік. ■

РЕКЛАМА

Луцький національний технічний університет відповідно до ст. 55 Закону України «Про вищу освіту», Положення про порядок проведення конкурсу та призначення на посади науково-педагогічних працівників Луцького національного технічного університету № 653 від 27.03.2021 р. (зі змінами) оголошує конкурс на заміщення вакантної посади завідувача кафедри міжнародних економічних відносин.

Термін для подання документів – місяць від дня опублікування оголошення про конкурс у засобах масової інформації та на офіційному сайті ЛНТУ.

Подавати документи та звертатися за додатковою інформацією у відділ кадрів ЛНТУ: м. Луцьк, вул. Львівська, 75, 43018; тел.: 746110, 0662864557; сайт <https://lntu.edu.ua/> uk.тел.: 746110, 0662864557; сайт <https://lntu.edu.ua/uk/>.

■ Колесо історії

Вижив у 10 років, щоб і в свої 90 розповісти про розстріляні і спалені Кортеліси

23 вересня 1942-го, «чорної середи», німці стратили в селі на Ратнівщині майже дві тисячі людей, спалили старовинну церкву, хати.

– Нас мати побудила, по-святному повбирала й сказала: «Вже ми гинемо!».

Проговорили всі «Отче наш», поцілували ікони, хліб святий, – пригадує Петро Якушик той кривавий ранок, коли їхню сім'ю погнали на смерть

Закінчення. Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

Того дня німці людей в нашому селі побили. «Вставайте, дітки», – розбудила мама (нас трое в сім'ї було). Проговорили всі «Отче наш», поцілували ікони, хліб святий, – пригадує Петро Якушик той кривавий ранок. – Поліцей виганяли усіх з хати на схід села. Мама затрималася. Сказала, що комору закрисе й вийде. А поліцей на її слова: «Та комора тобі не буде потрібна». Нас скерували на дорогу, яка вже була перекрита, наказали: «Йдіть і не оглядайтеся!», а самі – до хати шарити – думали щось добре знайти. Ми пішли селом. Один поліцей (ще знайшлася якась добра душа) кричить: «Ховайтеся в кущі, в якусь ямку! Шукати не будемо». Батько хотів до хати свого друга з нами зайти. Аж звідти назустріч нам його син – з автоматом, у касці, білих рукавичках (перш у партизанах був, а потім здався німцям й у каральний загін пішов). Все стало ясно. Попрямували ми далі й забігли в жидівську загороду. Мене батько в якомусь кутку мотлохом закидав, маму коробкою з-під сірників наквис (то було обійстя єврея-торговця).

Одне слово, всі поховалися. Так сім'я Якушиків і врятувалася від погібелі. Сиділи тут, поки німці розправу над людьми чинили. Нарешті стихло (щоб заглушити крики й стогін кортелісців, мотори машин на всю гучність були вклучені) і оточення знято. Можна було виходити.

– А як? – продовжує свою оповідь чоловік. – Всі, кого німці викликали й відпустили як благонадійних, мали білі пов'язки. Мати зметикувала – зняла з голови білу хустку, порвала її на смужки й кожному на руку пов'язала. Так ми й вибралися зі свого укриття.

Непростим було подальше життя родини Якушиків, бо на третій день після «чорної середи» і їхня хата пішла з димом. Виріс хлопчик, якому в десять літ випало пережити таке страхття, женився, трьох дітей з дружиною виховав (старша донька немовлям померла).

– А зараз сам живу, – розповідає Петро Трохимович, і знову очі блищать сльозами. – Сина одного похоронив і дружинку недавно провів в останню путь.

Вже і втомився, як каже чоловік, своїми літми. Але найбільшій біль від того, що ще одну війну доводиться пережити. «Та це й яку!» Такою і в думці не було, що росія на нас піде...».

«ЗІБРАЛОСЯ НАС ДЕКИЛЬКА ЧОЛОВІК І НАПИСАЛИ ЗВЕРНЕННЯ У МОСКВУ, КИЇВ З ПРОХАННЯМ ВІДБУДУВАТИ НАШЕ СЕЛО»

А ось Івану Пишук, з яким ми зустрілися напередодні 80-річчя Кортеліської трагедії, у вересні 1942-го було лише два роки.

– Ясно, що тільки від батьків

Іван Пишук: «Свідка трагедії – дуба, що ріс у центрі села, а тепер є музейним експонатом, я пам'ятаю розлогим і міцним».

знаю, як їм з нами, малими дитрями, вдалося порятуватися. Спасло те, що жили на хуторі Косиці, – каже Іван Павлович. – І сховалися, як і багато хто з ближніх до Кортелісів хуторів, в урочищі Підбір'є. А 10 серпня 1944-го, коли Ратнівщина уже була визволена від німецьких фашистів, батька в

«Під час розправи не було часу рити яму, то тіла скидали в копанки, де люди брали глину.»

числі інших чоловіків мобілізували на фронт. Ото з тих пір я вже сам все добре пам'ятаю... Довго Іван Пишук жив на хуторі Косиці. Там женився у 1965 році, двох старших дітей дочекався («всього Бог дав п'ятеро, двох синів, на жаль, уже похоронив»). А в свою хату, яку побудував у Кортелісах, родина Пишуків перебралася у 1971-му.

– Це як жив на хуторі, то цікавився історією села з такою трагічною сторінкою, – розповідає чоловік. – Пригадую, працював тоді бригадиром у радгоспі, мав авторитет серед кортелісців. Якось зібралось нас декілька чоловік й написали звернення у Москву (продублювали і в Києві) з проханням відбудувати наше село... У 1967 році була прийнята постанова Ради Міністрів УРСР «Про допомогу в забудові села Кортеліси Ратнівського району». Перш запланована перспектива реконструкції села, про яку розповідали чиновники, здавалася людям гарною справою. Повірили, що це не лише обіцянки, коли вже будівельні матеріали суди завезли й почалися роботи. Сьогодні лише на фотознімку в Кортеліському історичному музеї можна побачити, яка хатина під солом'яною стріхою стояла поряд з приміщенням цього закладу. І вона – з часів злиденного повення – була тут не одна.

– Моя тітка Юстина, мати сестра, в такій халупці жила, – розповідав Іван Пишук, коли ми з ним оглядали зали музею. зейним експонатом, – чоловік добре пам'ятає ще розлогим і міцним, коли «на його вершу стояв вулик із бджолами»... Виявляється, Іван Пишук не просто цікавився історією Кортелісів, а й сторінка за сторінкою нотував її: яким було село колись, якою пустою стало після «чорної середи», як відродилося буквально з попелу. А в 1980 році ще й увінчалася символом мужності та безсмертя – меморіальним комплексом жертвам фашизму.

– Я дуже хотів видати книжечку про Кортеліси, ілюструвати документарними знімками, яких мені вдалося чимало зібрати, – каже Іван Павлович. – Свого часу в Ратнівській районній раді, депутатом якої був тричі, мені обіцяли в цьому сприяти. Але нічого з того не вишло. А коли я в Луцьк поїхав і поцікавився, скільки б коштував друк цього видання, то названа сума «похоронила» мої плани. Таких коштів я не маю...

Меморіальний комплекс жертвам фашизму було відкрито 5 травня 1980 року,

музею, розповідає про дослідницьку роботу, яка ведеться з тим, аби мати точніші дані про трагедію села:

– Директор нашого закладу Микола Михалевич в останні роки їздить в архіви в пошуках точніших (не лише з розповідей очевидців, записаних свого часу) даних, зокрема щодо кількості розстріляних жителів Кортелісів. Може, загинуло не 2000 чоловік – дехто називає таке число – і не 2875, як ми подаємо в музеї, а більше? Адже за матеріалами парафіяльної книги, які вивчав Микола Андронович, церква в Кортелісах мала понад шість тисяч парафіян. Під час розправи не було часу рити яму, то тіла скидали в копанки, де люди брали глину. В першу чергу розстрілювали сильніших – чоловіків, хлопців. На жінок, дітей, стариків навіть не витрачали патронів. Тоді ж не проводилися ексгумації, тож точна кількість жертв невідома.

А от стосовно головної причини знищення Кортелісів, то це могло бути те, що місцеві мешканці не давали німцям ніяких поставок, не сплачували податків, багато жителів мали зв'язки з партизанами. За однією з версій, влітку 1942 року партизани отримали інформацію, що з Бреста в сторону Ратного, а далі на Рівне буде їхати рейхскомісар України Еріх Кох. У районі села Мокрани партизани зробили засідку й перепинили дві машини з вищим німецьким керівництвом. Одну підбили, а друга, в якій був Еріх Кох, зникла з очей. Рейхскомісар нібито був поранений. Ось він і вирішив помститися жителям Кортелісів та кількох прилеглих білоруських сіл.

... Сьогодні в Кортелісах важко знайти корінних мешканців: його жителі – ті, хто перебрався сюди з численних хуторів, інших неперспективних, як їх назвали свого часу, сіл. Але навіть переселенці зі Сходу чи Півдня України, котрі, вітаючись від війни, знайшли прихисток у прикордонні, знають про «чорну середу». І в день сумного ювілею згадують тих, хто безневинно загинув вісімдесят років тому. ■

«НА ЖІНОК, ДІТЕЙ, СТАРИКІВ НАВІТЬ НЕ ВИТРАЧАЛИ ПАТРОНІВ»

– Я дуже хотів видати книжечку про Кортеліси, ілюструвати документарними знімками, яких мені вдалося чимало зібрати, – каже Іван Павлович. – Свого часу в Ратнівській районній раді, депутатом якої був тричі, мені обіцяли в цьому сприяти. Але нічого з того не вишло. А коли я в Луцьк поїхав і поцікавився, скільки б коштував друк цього видання, то названа сума «похоронила» мої плани. Таких коштів я не маю...

Юрій Коханюк, який нині виконує обов'язки директора

■ Спеціальний репортаж

Суди заходять українці, які переїхали на Волинь, рятуючись від російської окупації, і які, не виключаю, ніколи суди не втрапили б за мирних обставин.

«Вибачте, тут був експонат»: чим дихає Лесин музей у війну?

Закінчення. Початок на с. 1

Оксана КОВАЛЕНКО

Упродовж нашої ходи залогою Марія Борисівна вряди-годи пояснюватиме, що ще зникло зі свого звичного місця й «оселилося» в більш надійному. Найцінніше з Лесино спадку заховали, тому що війна, тому що білорусь, до якої з цієї перлини української пам'яті менше пів тисячі кілометрів, на боці російського окупанта. Пані Марія пояснює, чого тепер не побачиш у музеї:

– З експозиції забрали найдорожче: родинні експонати, меморіальні речі й, звичайно, оригінали трьох збірок Лесі Українки, які у нас були. Їх треба зберегти! Тож вони в надійному місці. В 1990-х роках Лесина племінниця Ольга Сергіїв передала для нашого музею через Тамару Скрипку (одна з найкращих лесезнавиць, сама вона з Луцька) понад 9 десятків родинних речей, які стали окрасою нашого музею. Їх теж заховали.

Питаю пані Марію, як їй ходити по залах, отак «пощерблених» війною? Вона відказує:

– Звичайно, по-інакшому працюється. Коли ти сама дивилась на місце, де мав би бути певний експонат – і це нагадує про війну, чому його захоували, – дуже хвилює душа. Можливо, й нашим відвідувачам передається, і вони теж болісно сприймають... Та хай ми сьогодні тим переболіємо, але з часом все з'явиться на своїх місцях і знову буде радувати наші душі й око. Дуже хочеться, щоб люди бачили й ніж зі слонов'я кістки й мали уявлення про ту епоху, про той подарунок Марії Биковської, як вона любила Лесю, і бачили той підручник, написаний такою зрозумілою мовою! Поки ж доводиться казати: «Вибачте, тут був такий експонат – ми змушені були забрати на зберігання».

Що б сказала Леся Українка, якби побачила, що у неї «вдома» муслили навести новий порядок? (Косачі не раз у листах до друзів називали домою свій будинок у Колодажному). Слухаю Марію Чашук – і відчуваю, що геніальна волинчанка не дивувалася би, бо передбачала те, що буде.

«У ЇЇ ТВОРЧОСТІ Є ДУЖЕ «ПЕКУЧІ» АНАЛОГІ, ПОВ'ЯЗАНІ ЗІ СХІДНОЮ УКРАЇНОЮ»

Розпитую про відвідувачів. Раніше щороку їх було понад 30 тисяч. Тепер так, проте суди заходять українці, які вивалилися з російської окупації, із зони бойових дій, і які, не виключаю, ніколи суди не втрапили б за мирних обставин. Марія Чашук розповідає, як уважно переселенці слухають її розповіді й пояснення:

– Частина з них розмовляв російською, і коли починаю говорити про значення мови, сприймають по-різному. Я, наприклад, розповідаю, що юна Леся Українка, якщо мене не зраджує

«Стародавня історія східних народів», яку Леся писала в Колодажному, тепер у надійній скванці.

«Німі» місцини в знаковому українському музеї сприймаються з болем, однак є повчальними.

пам'ять, у 19 років перекладала твори ірландського поета Томаса Девіса, і цитую його вислів, що нації мову потрібно більше боронити, ніж територію. Чому? Територію можна відновити, але якщо втрачимо мову – втрачимо себе як націю. То дехто з відвідувачів сприймає це дуже болісно, але є такі, що хочуть розмовляти українською, ще й інші є – які вже дуже гарно розмовляють, і це вони навчилися, живучи в нас, на Волині. Загалом музей сьогодні здебільшого відвідують вимушено евакуйовані українці з Краматорська, Харкова, Миколаєва, Одеси, Дніпропетровщини. До нас люблять приїздити кияни й галичани. Мені хочеться, щоб усі ці люди знали, наскільки Леся любила свою Україну і що вся її творчість присвячена національній ідеї.

З-поміж того, над чим Марія Чашук від імені Лесі Українки та й від себе

Фото із сайту uk.wikipedia.org

Науковиця Марія Чашук з початку війни розповідає відвідувачам, чому з'явилися «білі плями» на стендах.

– Розкуй меч на рало. Час настав. Потрібна оборона і руїні. Бо прийде ворог і розоре землю, насіє збіжжя, і збере живна, і буде хлібом люд сей годувати, і вдруге завоює Палестину, вже без меча, самим блискучим ралом. Бо скажуть голос сироти й вдовиці: благословенний той, хто хліб дає! Лежачим краю рідного немає. Чий хліб і праця – того і земля. Тож вавилонською назвуть сю землю. А ті руїни, що он там чорніють, стоять вже на чужій землі. Чого тоді болітиме та рана, що звалася колись Єрусалимом? – Вдумаймося, які печучі аналогії! – закликає Марія Борисівна.

...Лесин простір п'янить українським духом і запахом яблук. Її прозорливість й правдивість настанов підсилюють звуки вибухів і злодійотворіан в українських містах. Хочеться сподіватися, що її слова вливаються просто у жили тих, хто досі вагався... Хочеться вірити, що у цю війну наша нація переживає неврототні зміни на тій добрій державотворчій дорозі, якої так хотіла для своєї України знаменита землячка і якої прагнемо ми.

Історична довідка з Вікіпедії: У травні 1882 року сім'я Косачів перебралася з Луцька в село Колодажне й замешкала в будинку, який у родині звався «великим». Тут народилися молодші сестри та брати Лесі – Оксана, Микола та Ізидора. Діти підростали, тому в 1890 році в садібі побудували Лесин «білий» будинок-оця, а через шість років розпочали спорудження «сірого» будинку (в родині його ще називали «батьківським»). Косачі дуже любили Колодажне і не раз писали про свої почуття в листах до друзів.

Звідси Леся Українка давала братові Михайлу настанови щодо створення бібліотеки найкращих творів світової літератури українською мовою, до якої увійшли понад сімдесят імен письменників відповідо до поради і за джерелами, присланими М. Драгомановим 1890 року. Саме тут Леся склала курс «Стародавня історія східних народів», і перша збірка її поезій готувалася до друку теж у Колодажному. У лютому 1907 року Леся востаннє побувала в селі. Під час Другої світової війни садиба була зруйнована. Нинішній музей створено фактично у новому приміщенні.

За статистикою, у мирний час тут щорічно бувало до 30 тисяч відвідувачів. ■

Погляд

Ірина КРАВЧУК, редактор відділу інформації газети «Волинь», неодружена

«Тоді дівка пишна, як заміж вийшла...»

Якщо пошукати українські народні прислів'я про жінок, то 90 відсотків стосуватимуться заміжжя. Молодицю там порівнюють із вербою, калиною, квіточкою... Вітім, цвісти вона має право тільки для козака. А після весілля жінку часто починали називати чортицею, кісткою в горлі, кухаркою... І теж для вищого божого створіння – чоловіка. Був ще один варіант. Не виходити заміж. Але тоді дівчина взагалі ставала нікому не потрібною, зневаженою

Нині, може, і пальцями не показують на пані, яка не «за мужем», але значна частина нашого суспільства щиро співчуває і готова ледь не в спеціальній інтернат відправити для пошуку другої «половинки». Той супутник у «кораблі під назвою життя» може бути п'яницею, тираном, невдахою, дурнем, але для багатьох це значно краще, ніж жінка, що сама вирішує, як їй жити. Гендерна рівність, що властива більшості країн Європи, хоча й закріпилася у законодавстві нашої країни, втім, ніяк не може прижитися між людьми. На думку журналістки Ірини Бережної, яка детальніше досліджувала цю тему, справа у тих же культурних стереотипах, які прищеплюють у дитинстві кожному наступному поколінню. Тому й досі часто можна почути щось на кшталт: чоловік заробляє, жінка – прибирає.

Я не належу до тих феміністок, яких чоловіки дратують одним лише своїм існуванням. Однак розумію, що сексизм осудити конкретним людям: у яких дві ноги, дві руки, розвинутий інтелект і «не така» стать. Мій подрузі 21. Вона живе в Луцьку, працює в банку касиром і мріє про посаду економіста. Готувати не вміє, пари не шукає, геїв не осуджує... Колись мріяла поїхати в Італію і придбати маленьку червону машинку, а не про принца на білому коні. Тобто дівчина ніяк не вписується в гендерні стереотипи.

Якось подруга прийшла на роботу, всілася на робочому місці і почала перебирати кредитні історії, аж поки 50-річна колега не шпелнула їй на вухо, що скоро розповість їй щось суперважливе. Весь день їй підморгувала і якось дивакувало на щось натякала. Аналогічно поводиться керівник відділення. Тоді моя знайома подумала: «Нарешті підвищення!»

Щаслива дівчина вирішила про ці припущення нікому не розповідати: працювала за двох, на обід не ходила і чекала офіційного призначення. Через кілька днів її покликали, щоб така озвучити грандіозну новину. За словами подруги, у той урочистий момент ледь не впустила сльозу щастя, але після багатозначної паузи одна з працівниць сказала: «Ми дали твій номер неодруженому сину нашої клієнтки! Вже дзвонить?»

Коли збентежена працівниця відповіла, що кавалер не телефонував, колеги їй дружно посміхнулися...

Ніби дріб'язкова ситуація, але як на неї реагував би молодий амбіційний фінансист, якому замість перспективи у роботі підсунули файну дівку? І це все, звісно, ще пів біди... Значно гірше, коли священника з Тернопільщини вже втретє штрафують за домашнє насильство...

ТІЛЬКИ ФАКТ

На час святкування Рош га-Шана – єврейського Нового року – в Умані Черкаської області з 19 по 30 вересня запровадять обмеження. На в'їзді у місто працює пів десятка блокпостів. Також запропоно продаж алкогольних та слабоалкогольних напоїв, піротехнічних виробів, пневматичної зброї, іграшок, які імітують зброю. Рош га-Шана відзначатимуть з 25 по 27 вересня.

■ Повертаючись до надрукованого

До Юлі-білоруски, яка ліпить вареники для наших прикордонників, завітала телеведуча Леся Нікітюк

На минулому тижні шоуумен зі своєю командою знімала на Волині, зокрема в селі Кортеліси, що на Ратнівщині, свою програму Le Маршрутка

Катерина ЗУБЧУК

Спочатку телеведуча засвітилася у ВДУ імені Лесі Українки. Потім, як повідомила у фейсбуці луцька активістка Ірина Колковська, вона проводила зйомки під час психо-реабілітаційного сплаву на байдарках для сімей військових річкою Смир...

Подальша програма не розголошувалася – витримувалася інтрига. Але знову ж таки виручили соцмережі. Юлія Мосюк – героїня публікації у «Волині» за 14 вересня «Юлія-білоруска покохала волинянина і тепер ліпить вареники для наших прикордонників» – виставила у фейсбуці знімки, які засвідчували, що Le Маршрутка доїхала до Кортелісів. Залишалось зателефонувати пані Юлі й поспілкуватися.

– Мене голова громади, звичайно, попередив про приїзд телеведучої, – розповідала вона, – але все одно, як побачила в себе на подвір'ї Лесю, то була в шоковому стані й ледь не розплакалася. Правда, декілька її слів-копмліментів швидко заспокоїли мене й зав'язалася розмова.

Про що вона була? Звичайно, про те, як почувається білоруска в час війни, знаючи, що її рідна країна і російські війська пустила до себе, і ракети по українських містах летять з території сьєбрів. Ба більше – з перших днів вторгнення росії в Україну й дотепер існує загроза того, що й білоруси

Голова Ратнівської громади Віталій Бірук, телеведуча Леся Нікітюк, староста Кортелісів Микола Корнелюк (вони – в останньому ряду) з юними мешканцями прикордонного села.

можуть піти у наступ. Наші читачі вже знають, що Юлія не стала втікати в спокійніше місце, бо, як говорила, не може зараз, коли в Україні тривожно, покинути свого чоловіка, «бо ж для чого тоді церковний шлюб

брала й поклялася бути разом до кінця днів своїх?». Натомість почала волонтерити із односельцями, аби наблизити день Перемоги.

А щодо ставлення до співвітчизників, то

позиція жінки така:

– Мені соромно буває, що я з такої країни, де нема свободи слова, де всі мовчать, бо бояться репресій, – через це і з родичами, які живуть на Волині, перестали спілкуватися. Про це й говорила в розмові з

«**– Мені соромно буває, що я з такої країни, де нема свободи слова, де всі мовчать, бо бояться репресій**»

ведучою.

Le Маршрутка приїхала в село на Ратнівщині, аби зустрітися з його мешканцями, переселенцями зі Сходу України й почути, як їм живеться під час війни за два кілометри від кордону з білоруссю. Тож, власне, в телепрограмі можна буде побачити героїв і ще однієї нашої публікації – «Нікого з Кортелісів не відселяють, це до нас приїжджають біженці зі Сходу» («Волинь» за 31 серпня). А стосовно того, що телегрупа була в гостях саме у Юлії Мосюк, то староста Кортеліського старостинського округу Микола Корнелюк у телефонній розмові сказав:

– Є такі люди, які тільки, як мовиться, на кухні своїй відверті, а публічно бояться висловити власну думку щодо наших сусідів-білорусів. Пояснюють це тим, що там у них родичі живуть, – як би не нашкодити їм. А ось Юлія – бойова жінка, котра не має цього страху. З ким, як не з нею, говорити про наболіле?

...Того дня, коли ми розмовляли зі старостою Кортелісів, над селом, за його словами, літав якийсь безпілотник. Прикордонники застосували зброю.

– А люди почули кілька пострілів, – розповідав Микола Корнелюк, – і зразу ж почали телефонувати. Стривожено розпитували, що ж то може бути. Довелося заспокоювати. Цього разу жартом обійшовся: «Полювання відкрилося». От таке життя у прикордонні. І хто скаже, що йому не страшно, то злукавить.

■ Актуально

Від початку війни Київстар додатково добудував на Волині 16 базових станцій

ЧОМУ ЦЕ ВАЖЛИВО?

Паралельно з відновленням зв'язку на деокупованих територіях і регулярним ремонтом пошкоджених базових станцій Київстар терміново добудує мережу в інших регіонах країни. Від початку повномасштабної війни у Волинській області запрацювало 16 базових станцій. Це дасть змогу суттєво поліпшити якість телефонних розмов, а також надати доступ по 4G понад 97% населення цієї області.

Галина ОСТАПОВЕЦЬ

Таке стрімке будівництво було викликане різким зростанням навантаження на мережу через величезну кількість вимушених переселенців. Зокрема, за даними Київстар, майже 5 мільйонів абонентів мігрували на захід та у центр України. Як результат, мобільний трафік у населених пунктах відносно спокійних регіонів стрімко зріс – на 60%, якщо порівнювати із довоєнним часом. Аби підтримувати якість послуг на високому рівні, Київстар уже в першому півріччі інвестував у будівництво та відновлення мережі понад 1,7 млрд грн!

Компанія розуміє, що зв'язок і можливість доступу до мобільного інтернету 4G нині є надзвичайно важливими, адже багатьом людям смартфон тепер замінив і комп'ютер, і телевізор, і домашній Wi-Fi.

Нагадаємо, що можна робити онлайн зі свого смартфона.

● Доступ до інформації

У сучасних реаліях ми переважно отримуємо інформацію не з новин, а із соціальних мереж. Телеграм-канали та новинні

РОБИМО ВСЕ, ЩОБ ВИ БУЛИ НА ЗВ'ЯЗКУ

Київстар інвестує кошти, щоб його абоненти залишалися на зв'язку та якомога більше своїх потреб вирішували зі смартфона, перебуваючи в безпеці.

сайти у смартфоні стали її головним джерелом, тож що швидше ми її отримаємо, тим більш підготовленими до подальших дій будемо.

● Навчання

Цьогоріч лише третина шкіл відновила заняття офлайн. А це значить, що решта дітей і педагогів мають бути на уроці онлайн. Не у кожній родині є можливість підключити

обхідні для навчання застосунки, як Zoom, Wikipedia, Google meet, Prometheus та багато інших.

● Дозвілля

Понад 20 000 фільмів, 300 телеканалів, мультфільми, аудіоказки та безліч освітнього контенту зібрано в одному застосунку на платформі онлайн-телебачення Київстар ТБ, тож можна мати доступ до цього

«**Київстар не тарифікує такі необхідні для навчання застосунки, як Zoom, Wikipedia, Google meet, Prometheus та багато інших.**»

чатися до уроків з ноутбука чи комп'ютера, але дітям треба отримувати знання постійно. З 4G навчальний процес може тривати будь-де і навіть під час повітряної тривоги, як би сумно це не звучало.

До того ж Київстар не тарифікує такі не-

контенту в смартфоні. Якщо ви абонент Київстар, то мобільний трафік не оплачується. Новинні телеканали, освітній і дитячий контент знаходяться у відкритому доступі для кожного, хто завантажить застосунок. Музика також може бути онлайн. На-

приклад, можна завантажити радіо Київстар та слухати музику без реклами та без плати за трафік.

● Медицина

На жаль, не у всіх населених пунктах зараз можна отримати компетентну консультацію лікаря. У таких випадках людина залишається наодинці зі своїми хворобами і часом займається самолікуванням. Разом із Helsi ми хочемо допомогти у такі скрутні часи. У цьому застосунку можна отримати кваліфіковані медичні консультації лікарів усіх спеціальностей онлайн без направлення чи декларації. Онлайн-прийом проводять лікарі як державних, так і приватних медзакладів. Трафік під час користування застосунком для абонентів Київстар також не тарифікується в Україні.

● Побут

Сплатити штрафи за порушення ПДР, оновити права, отримати довідки й інші державні документи можна в застосунку ДІЯ. В онлайн-банкінгу можна сплатити комунальні, поповнювати мобільний рахунок, задонатити, замовити продукти близькій людині тощо. Це і багато іншого можна зробити за допомогою 4G.

Як бачимо, навіть найпростіший смартфон завдяки мобільному інтернету може суттєво полегшити життя та вберегти нас від можливих небезпек. Тому Київстар інвестує кошти, щоб його абоненти залишалися на зв'язку та якомога більше своїх потреб вирішували зі смартфона, перебуваючи в безпеці.

Для того щоб підключити 4G на вашому смартфоні, потрібно безоплатно замінити SIM на USIM (номер при цьому зберігається) або увімкнути налаштування на вашому смартфоні.

Інструкція про те, як підключити 4G, міститься за цим QR-кодом.

■ Редакційний щоденник

Чому дружини воїнів говорять: «Нас ніхто не зрозуміє»?

Фото — Serhii Hudak / REUTERS.

«Я буду тебе чекати день і ніч...». Жінка прощається зі своїм чоловіком, якого відправляють на фронт (місто Ужгород).

або зі спогадом про той запах у наших людей «з тих країв» — то і про географію взаємин, яка дасть дуже добрі паростки, хай-но переможемо. Це моя Україна.

...ЩО «ТЕМНА СИЛА» НЕВТОМНО СТАРАЄТЬСЯ ЗІШТОВХНУТИ УКРАЇНЦІВ ЛОБАМИ

Спостерігаю це, зокрема, на прикладі різних спільнот у соціальній мережі «Фейсбук». Ще у квітні, як їздила з дітьми до друзів за кордон, стала учасником групи «Українці в Німеччині», тож досі іноді переглядаю, чим вони живуть. Впало в око, що вряди-годи у ній з'являються абсолютно божевільні дописи, які при здоровому глузді ніхто не опублікує. Наприклад, начебто якась українка цікавиться, чи може вона відсудити в німецької сім'ї, яка прихистила її з дітьми, компенсацію за те, що вона зламала ногу на сходах їхнього будинку. Або якась пані запитує, як би їй забрати до себе з України чоловіка, бо їй дуже сумно. Звісно, люди у коментарях «кидаються» одне на одного, як голодні вовки. Щось подібне трапляється і в українських фейсбук-групах: гризуться за політиків, за те, хто більше поважає ЗСУ, ключи на відверто провокаційні думки невідомо-кого, набираючись взаємної злоби й витрачаючи нерви на дурне. Краще б ішли плести кікімори та пекти пиріжки для ЗСУ.

...ЧОМУ ТРЕБА ВЧИТИСЯ БЕРЕЖНОСТІ З ЛЮДЬМИ, ЧІЙ СИНИ, ЧОЛОВІКИ Й БАТЬКИ ВОЮЮТЬ

«Нас ніхто ніколи не зрозуміє», — казала мені Оксана Мороз, яка чекає з війни чоловіка Валентина. А поруч схвально кивала головою донька бійця Романа Приступи Катерина Сметюх. Обоє живуть у селі Волошки Ковельського району. В обох — однаково зболений погляд і збільшені від переживань серця. Дають зрозуміти: з-поміж інших людей вони почувуються інакшими, бо хто з них може знати, як це — душити непрохану вічну тривогу й час від часу зганяти її з думок і серця у якийсь один кут, а потім починати все спочатку.

Що вони навчилися робити за цей час для себе? Ще більше працювати. Кажуть, діє. А Оксана Мороз ділиться ще одним рецептом: «Легшає, коли помагаєш іншим». Вона регулярно передає продукти сім'ї із Чернігова, яка залишилася без житла й евакуювалася на Волинь.

Ці дві жінки (як і інші мами, дружини й дочки) кришталево вразливі, але й однаково сильні. Їх легко вражає несправедливість і хай одне криве слово. Так є з кожним, у кого не на місці душа. Чи дуже багато треба, щоб запитати: «Чим я можу вам допомогти, як підтримати?» Навряд. Думаю, це ще один своєрідний фронт: берегти й шанувати тих, хто чекає воїна ЗСУ, чекати разом з ними, обіймати, вболівати. ■

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу редактор відділу освіти й культури газети «Волинь» Оксана КОВАЛЕНКО

...ЯК ВІЙНА ВИТРАВИЛА В ПАМ'ЯТІ НОВІ ЗНАННЯ З ВІТЧИЗНЯНОЇ ГЕОГРАФІЇ...

У мирному житті важливо було знати столиці всіх європейських країн, міста зі світовими пам'ятками, ну й непогано було розбиратися, чим особливі обласні центри України.

...Тепер і зусиль не треба докладати, аби якось спеціально запам'ятовувати Бучу, Ірпін, Вовчанськ, Куп'янськ... Осередки нашої радості у момент визволення від клятої нечисті й нашої трагедії після того, як вкотре пересвідчилися, що російські чорти, які влізли до нас, масово «заточені» на геноцид.

«Оксана Мороз ділиться ще одним рецептом: «Легшає, коли помагаєш іншим»».

З іншого боку, у списку населених пунктів, які я ретельно відстежую в новинах, з'явилися міста й села, звідки родом наші українці, які оселилися на Волині й стали героями публікацій газети. Це поки що окупована Гола Пристань на Херсонщині, корінна жителька якої пані Тетяна мусила евакуюватися на Захід України; Волноваха, у якій не стоїть — лежить розбомблений і вигорілий дім відомого спортсмена Євгена Нескреби, а він, зціпивши зуби, починає усе спочатку в Луцьку; той же Чернігів, у який збирається повернутися Світлана Грищенко з донечкою, які наразі мешкають на Ковельщині; Ворзель, куди героїня іншої публікації Наталя не може повернутися через те, що окупанти розбомбили її місце роботи, гіпермаркет... Ці міста й містечка із запахом рідного дому

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділенні ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

АВТОРИНОК

● Продам автомобіль «Volkswagen Golf 4», 1.6 бензин, 2000 р. в., чорний колір, оригінальний пробіг — 244 тис. км, є сервісна книжка з Німеччини з підтвердженням пробігом. Кузов у гарному стані, підвіска зроблена, машина обслуговувалась вчасно, замінено щеплення та ГРМ, новий акумулятор. Уся електроніка працює. Ціна 168 000 грн. Реальному покупцю — хороший торг. Тел. 050 55 23 383.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Куплю електродвигун 2–4 кВт, 1000 об. хв., можна двигун-барaban. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Терміново продається стінка «Агат» (2.30 x 4 м) у доброму стані. Ціна 3 000 грн. Торг. Самовивіз. Тел. 095 74 28 604.
- Продається професійна кухонна машина «Kenwood» (в комплекті є три насадки — крюк для замішування тіста, вінчик для збивання білків, К-подібний змішувач для листового тіста, печива, тортів). Об'єм металевої чаші — 4.6 л, захисна кришка на чашу, 6 швидкостей + імпульсний режим, білий колір. Ціна 3 000 грн. Тел. 050 28 52 044.
- Продам жом, цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чернозем. Доставка. Послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам жом, торфобрикети, цеглу (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.
- Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.
- Продам жом, торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чернозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставляю.

Погода

Холод не зіпсує осінньої романтики

Найближчими днями синоптики прогнозують на Волині сиру й похмуру погоду. Одягайте теплі пальта і беріть з собою парасольки. Втім, ховаючи носа в шарф, не забувайте помилуватися першими пожовклими листочками...

3а прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **23 вересня буде хмарно, весь день дощитиме**. Вітер північно-західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі становитиме 7 градусів тепла, вдень — 11. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 2003-му — плюс 29,9, а найхолодніше — 1961-го — мінус 1,2 градуса.

24-го утримається хмарна погода, в середині дня йтиме дрібний дощ. Вітер південно-західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — плюс 6 градусів, удень — 12.

25-го весь день небо буде вкритим хмарами, без опадів. Вітер південний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 8 градусів вище нуля, вдень — плюс 14.

У Рівному 23 вересня буде хмарно, весь день йтиме дрібний дощ. Температура повітря вночі — 7 градусів тепла, вдень — 11.

24-го утримається хмарна погода, по обіді мороситиме дрібний дощ. Температура повітря вночі — близько 6 градусів, вдень — 11.

25-го весь день знову буде похмурим, без опадів. Температура повітря вночі — 7 градусів тепла, вдень — 14. ■

РЕКЛАМА

Блоки від виробника

СТІНОВИЙ БЛОК

з дном — 20x20x40 без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40

066 897-96-96
067 116-11-44

Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

- Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Купую постійно корів, биків, коней, лоша, свиней. Тел. 098 64 01 110.
- Продам 1200 кг пшениці. Самовивіз із с. Гірка Полонка Луцького району. Тел. 067 21 08 091.

ПОСЛУГИ

- Виготовляю кольорові металеві штахети у будь-якому кольорі — матові, глянцева, під світле та темне дерево (шир. — 10, 11, 13 см), а також штахети горизонтального типу до 3 м, капелюхи на стовпці, парапети на фундаментах. Доставка. Тел.: 096 12 92 588, 050 64 46 840.
- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.
- Будую, ремонтую, проектую каміни, печі, барбекю, копильні. Тел. 050 33 78 455, 067 26 56 458.

Резонанс**Ховався в мамі:
на Ковельщині затримали
ексначальника Харківського СБУ**

Романа Дудін (на фото), який до кінця травня очолював управління Служби безпеки України у Харківській області, підозрюють у державній зраді та залишенні місця служби

Олена КУЧМА

«Вони хочуть посадити мене за те, що не дав здати Харків».

Кілька днів тому його затримали у селі Підгородне Любомльської територіальної громади й пред'явили серйозні обвинувачення у діях, які нашкодили обороноздатності і державній безпеці України.

Як повідомляє один із місцевих телеканалів, останні кілька місяців чоловік переховувався у будинку матері. Однак сама Лариса Дудіна заявила, що син приїхав на Волинь просто погостювати.

– ДБР стверджує, що в березні він був на Ковельщині. Насправді ж – воював та захищав Харків. Мій син патріот від голови до п'ят. Наскільки я знаю, в розшук його не подавали, – каже жінка.

Також Лариса Дудіна наголошує, що дерев'яний будинок, сонячна станція, ставок і сауна не пов'язані з роботою сина.

– 10 років тому у нас була квартира, човен і гаражі. Все продали і побудували дім, у якому зараз мешкаємо, на ділянці моєї мамі. Якби ми жили в місті, то не виділялися б, – розповіла пані Лариса.

Сам же Роман Дудін, попри затримання, останні кілька днів активно веде блог у фейсбуці: пише про кадрові призначення в Службі безпеки України й публікує фото з кримінальними авторитетами, а своє затримання називає інформаційною атакою на замовлення Офісу Президента.

– Вони хочуть посадити мене за те, що не дав здати Харків. Я зупинив виведення 92-ї бригади з міста за кілька днів до нападу, підготував його захист, коли нас бомбили з літака. У той час люди, призначені Єрмаком, ховалися по закутках. Тільки росіяни почали відходити, Татаров приїхав в область, далі – моє звільнення. І вже затримання, – зазначає Роман Дудін. ■

Героїня із сусідньої вулиці**«Страху не було»: військова медичка з волинської бригади розповіла про контрнаступ**

Лілі 22, і вона в складі підрозділу нашої Князівської 14-ї бригади звільняла північ Харківщини

Фото із фейсбук-сторінки 14-ї ОМБР.

Богдана КАТЕРИНЧУК

Каже, що під час кількадечної операції зовсім не відчувала страху, натомість були неймовірні хвилювання й піднесення. Адже бойова медичка усвідомлювала, яке історичне значення матиме те, що вона робить.

Про це йдеться на фейсбук-сторінці 14-ї окремої механізованої бригади імені князя Романа Великого.

– Звісно, рідні не знали, що і де я роблю. Головне, щоб вони не хвилювалися. А я, як і кожен із нас, чітко розуміла, як діяти, аби вибити навалоч із займаних позицій.

За словами дівчини, ворог до останнього не здогадувався, що він оточений. Коли ж збагнув, яке в нього становище, зав'язався запеклий бій...

«Нелюди не заслуговують ні на жаль, ні на співчуття. Смерть ворога – це відповідальність ворога, який прийшов на нашу землю.»

– Для мене, – каже Лілія, – та й для всіх, хто був поряд зі мною, панічні крики ворога, його спроби евакуювати поранених, вибухи, коли він підривав боєкомплект, звучали, як музика... Нелюди не заслуговують ні на жаль, ні на співчуття. Смерть ворога – це відповідальність ворога, який прийшов на нашу землю.

Крім допомоги пораненим побратимам (а всі вони зараз уже йдуть на поправку у шпиталях), Лілія прикривала наступ наших воїнів з гранатомета.

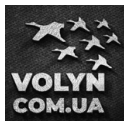

«Зроблю все, що в моїх силах, для нашої Перемоги!»

Впевнена, що нічого особливого в її вчинку немає:

– На той момент треба було прикрити хлопців. Я вмію і можу це зробити. Тож зробила. І зроблю все, що в моїх силах, для нашої Перемоги!

Побратими своїм бойовим медиком не нахваляться – цінують її за фахові навички, за бойовий, але погідний характер, за веселу вдачу і за ямочки на щоках, які навіть найпохмуріший день здатні зробити яскравішим. ■

Підписуйтесь на наш Telegram-канал Volyn nova

РЕКЛАМА

**У ЛУЦЬКУ ВІДКРИВСЯ
ПРИВАТНИЙ БУДИНОК
ПО ДОГЛЯДУ ЗА
ЛЮДЬМИ ПОХИЛОГО
ВІКУ.**

Є вільні місця.

**Тел.: 0993587254,
0731481189.**

**ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на
замовлення): балки, крокви,
дошки обрізні та необрізні,
рейки монтажні. Вироби
з дерева на замовлення.
Доставка.**

**Тел.: 0991813332,
0976492371.**

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.

**Тел.: 0663077303,
0961126064.**

ОГОЛОШЕННЯ

Господарство візьме на роботу в межах України водія на автомобіль DAF. Категорія СЕ. Заробітна плата за домовленістю.

Тел. 0676780419
(Володимир Леонідович).

П П БУРМАКА Н.П.

17, 24 вересня

Працюємо за попереднім записом. ефективно лікування від

**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

**тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58**

**Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28**

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

18 вересня минув рік, як відійшов у вічність житель села Полонка Луцького району

**Богдан Євгенович
МИСЛИВЧУК –**

ніжний і турботливий син та батько, доброзичливий у стосунках з людьми, відповідальний і сумлінний у роботі, переконаний патріот України. Нехай душа його спочиває у Царстві Небесному, а добра, світла пам'ять про нього назавжди збережеться у серцях рідних і близьких, усіх, хто його знав.

Мама, рідні, друзі.

■ Фотозвинувачення

Фото з телеграм-каналу Дениса КАЗАНСЬКОГО.

Тисячі років простояли, навіть татари їх не руйнували, а тут прийшла путінська орда...

Москалі вміють воювати хіба що з неживими бабами

На горі Крем'янець поблизу Ізюма Харківської області російські загарбники зруйнували кам'яних половецьких баб, датованих IX – XIII століттями (на фото)

«Тепер увесь світ бачить, як наші пам'ятки «заважають» російським військовим...»

Лія ЛІС

«Ми, українці, з шаною ставимося до культурної спадщини. Кожен може пригадати, як на початку війни у містах України обкладали мішками з піском пам'ятники. Ці фото бачив увесь світ. Нині ж ми бачимо, як наші

пам'ятки «заважають» російським військовим — вони зруйнували кам'яні половецькі баби на горі Крем'янець недалеко від Ізюма, що на Харківщині. Пам'ятники датовані IX–XIII століттями», — повідомив уповноважений Верховної Ради з прав людини Дмитро Лубінець. ■

■ Оце так!

Україну заповнили НЛО

Вчені з Головної астрономічної обсерваторії Національної академії наук України опублікували звіт про неопізнані літаючі об'єкти над Києвом і областю

Василь КІТ

Використовуючи спеціально відкалібровані камери на двох метеостанціях у Києві й у селі Винарівка за 120 км від столиці, астрономи спостерігали десятки рухомих об'єктів. За словами вчених, їх «не можна визначити як природні явища». «Ми бачимо їх усюди. Спостерігаємо значну кількість об'єктів, природа яких незрозуміла», — зазначили науковці у спеціальному звіті.

Астрономи розділили спостереження НЛО на дві категорії — «космічні» й «фантомні» об'єкти. Космічні — це світлові об'єкти, яскравіші за небо, їм дають імена птахів — «стриж», «сокіл», «орел». «Фантомні» — темні, «повністю чорні» об'єкти завширшки 3–12 м. Вони можуть рухатися зі швидкістю

Фото із сайту ma0.kiev.ua.

Науковці із Головної астрономічної обсерваторії НАН України оприлюднили ряд фото з неопізнаними літаючими об'єктами.

до 53 тис. км/год. Для порівняння, міжконтинентальна балістична ракета здатна розвивати швидкість до 24 тис. км/год.

Імовірно, деякі НЛО, описані у звіті, можуть бути пов'язані з іноземними військовими технологіями. Згідно зі звітом директора Управління національної розвідки США за 2021 рік, деякі НЛО можуть бути технологіями, розробленими Китаєм або Росією. ■

■ Нехай смакує!

«Ікра заморська? Ні, домашня!»

Кабачкова, баклажанна, гарбузова, томатна, бурякова, морквяна, цибулева... Страва з ніжною консистенцією та пікантним смаком є однією з улюблених для багатьох людей. Її можна подавати на стіл одразу як холодну або гарячу закуску, як гарнір до м'яса чи риби, а також вона смакуватиме і взимку як намазка на хліб або перекус на роботі. Тож, поки вересень щедрий на різноманітні овочі, до справи, господині!

Фото із сайту glavcom.ua.

Повірте, смакуватиме не гірше, ніж у ресторані!

БАКЛАЖАННА

Інгредієнти: 2 кг баклажанів, 1,5 кг помідорів, 0,5 кг моркви, 300 г болгарського перцю, 0,5 кг цибулі, 50 г часнику, 1 ч. л. паприки, 1/3 червоного гострого перцю, 200 мл олії, 1,5 ст. л. солі, 2 ст. л. цукру, 1 ст. л. оцту.

Приготування. Баклажани помити, позрізати хвостики і плями й пократити кубиками. В каструлі розчинити 1–2 ст. л. солі у 3 літрах холодної води і вимочити у цьому розчині порізані синенькі упродовж 30–40 хвилин. Тим часом цибулю пократити дрібними кубиками і підсмажити в чавунку на олії. Моркву, помідори, болгарський і гострий перець (його кількість можна регулювати на свій смак) пропустити через м'ясорубку і почергово додавати в чавунок до цибулі, хай тушкуються на слабкому вогні. Баклажани відтиснути, також перевернути через м'ясорубку, вкинути до решти овочів і варити близько години, час від часу помішуючи, щоб не пригоріло. Тоді додати сіль, цукор, паприку, оцет, решту олії і готувати ще 15–20 хвилин при постійному помішуванні. Далі розкласти ікру в підготовлені слоїки, накрити кришками і стерилізувати 15 хвилин, після чого закатати й укутати до повного охолодження. Із зазначеної кількості продуктів виходить 8 півлітрових баночок.

МОРКВЯНА

Інгредієнти: 3 великі морквини, 2 цибулини, 1 солодкий перець, 8 ст. л. олії, 3 ст. л. томатної пасти, 1,5 ст. л. концентрованого лимонного соку, 1 ст. л. подрібненої зеленої петрушки, 2 ст. л. сметани, сіль та чорний мелений перець — до смаку.

Приготування. Морква містить дуже корисний каротин, який підвищує імунітет і захищає імунну систему. Але не всі люблять їсти цей корисний овоч сирым. А от ікрою із задоволенням поласують і дорослі, й діти.

Почищену й промиту моркву натріть на крупній тертці. Перець і цибулю почистіть, помийте і наріжте овочі середніми кубиками приблизно 1x1 см. Зелень петрушки дрібно посічіть. Нарізані інгредієнти складіть в окремі ємності. На сковороду влийте трохи олії і злегка обсмажте в ній моркву близько 4 хвилин. Перекладіть її в чашу блендера, а в пательню знову влийте олії та спасеруйте цибулю до золотистої скоринки приблизно 2–3 хвилини, додайте смажену цибулю до моркви, а в сковороді на олії обсмажте перець протягом 1–2 хвилин, покладіть його в чашу блендера з всіх овочів, додайте нашатковану зелень

петрушки. Збийте овочі до кашоподібної консистенції, потім перекладіть їх у сотейник, додайте томатну пасту, сметану, сіль, перець та лимонний сік і тушуйте на середньому вогні 5–7 хвилин, інтенсивно помішуючи дерев'яною лопаткою, щоб не підгоріло. Потому зменшіть полум'я до мінімуму, прикрийте сотейник кришкою так, щоб залишалася щільна для випаровування зайвої вологи і готуйте ікру ще 4–5 хвилин до повного випаровування рідини. Після охолодження до кімнатної температури перекладіть ікру в глибоку салатницю або піалу, прикрасьте зеленню петрушки і кропу. Вона відмінно поєднується з будь-якими гарячими стравами, супами, часто її подають у вигляді пасти до відварених макаронних виробів або круп, намазки на бутерброди.

ГАРБУЗОВА

Інгредієнти: 1 кг гарбуза, 1 цибулина, 2 великі морквини, 3–4 зубчики часнику, 150 г зеленої кропу, 1 ст. л. концентрованого соку лимона, 1 ст. л. томатної пасти, 1 скл. олії, 1 ст. л. цукру, сіль та перець — до смаку.

Приготування. Тверду частину гарбуза і моркву потріть на крупній тертці. Часник і цибулю пократити маленькими кубиками. Зелень кропу промийте, струсіть воду і дрібно посічіть. Розігрійте глибоку пательню з олією, всипте в неї цибулю й підсмажте до прозорості і легкої золотистої скоринки. Додайте моркву і готуйте їх разом протягом 7–10 хвилин, помішуючи. Коли морква стане м'якою, але не засмаженою до рум'яності, висипте в сковородку натертий гарбуз, влийте решту олії, додайте томатну пасту і тушуйте 20 хвилин, інтенсивно помішуючи, щоб овочі не пригоріли. Наприкінці всипте нашатковану зелень і подрібнений часник. Готова маса повинна бути м'якою консистенції. Дайте їй трохи охолонути, заправте лимонним соком, цукром, сіллю і чорним перцем. Перемішайте і подрібніть блендером до кашоподібного стану. Готову страву викладіть у глибоку салатницю або піалу. Ікру з гарбуза подають і теплою, і холодною, посипавши зеленню петрушки, кропу, кінзи, зеленої цибулі. На смак вона схожа на кабачкову, її частіше готують у зимовий період, адже гарбуз краще зберігається.

До речі

- Якщо хочете, щоб ікра була гострішою, додайте 1 маленький перець чилі.
- Улюблені спеції і трави, які підходять для овочевих страв, здатні змінювати смак ікри. Це можуть бути коріандр, гвоздика, паприка, базилік, кінза, м'ята. ■

Підписуйтесь на наш **Telegram-канал** **Рецепти Кухня**

www.volyn.com.ua

Головний редактор і відповідальний за випуск **ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович**

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТзОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. *

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Перевірка або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «друкується на правах реклами». За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	Політики УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	Місцевого самоврядування і сільського життя ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	Економіки ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	Освіти і культури КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	Інформації КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	Реклами ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олеся Андріївна 78-38-94	Відділ інтернет-новин КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	Приватних оголошень ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).
Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 П від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-П від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-37-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення № 1164.

Діяння «визволителів»**«Це міг бути кожен із нас, українців...»**

Саме завдяки фото, яке облетіло весь світ, з'ясувалось, кому належить рука із синьо-жовтими браслетами з поховання в Ізюмі

Василь РОГУЦЬКИЙ

Мешканка Нікополя Оксана Сова впізнала свого чоловіка-воїна за татуванням на тілі. Це — 36-річний боєць 93-ї бригади «Холодний Яр» Сергій Сова. В українського захисника залишились дружина та двоє маленьких дітей. Оксана Сова розповіла, що браслети йому подарували саме діти. «Я впізнала свого чоловіка за численними татуваннями й жовто-синіми браслетиками, з якими Сергій не розлучався з 2014 року», — сказала вона.

Син загиблого воїна уже написав звернення до Президента України з проханням передати родині тіло батька, щоб з почестями його поховати. «Ця рука — символ українського Воїна, незламного і мужнього. Я ним дуже пишаюсь», — написав хлопець.

Сергій Сова захищав Україну від 2014 року. За свою службу військовий був нагороджений численними відзнаками.

Нагадаємо, після деокупації міста Ізюм у Харківській області правоохоронці виявили масові поховання мирних мешканців та українських військових. Просто посеред лісу знайшли понад 400 могил українців, яких вбивали цілими сім'ями.

На одному з фото, яке оприлюднили після ексгумації тіл, видно руку вбитої людини із синьо-жовтими браслетами. Знімок шокував увесь світ, тож українці влаштували флешмоб для вшанування пам'яті загиблих і закатованих росіянами людей в Ізюмі — почали масово оприлюднювати

Герой Сергій Сова залишив свою сім'ю, щоб захистити всю країну.

«Ця рука — символ українського Воїна, незламного і мужнього. Я ним дуже пишаюсь.»

в соцмережах світлина з браслетами кольорів українського прапора. «Це міг бути кожен із нас просто через те, що ми українці», — такого характеру підписи залишають люди під знінками... ■

Вражаючий знімок останків руки із браслетами синьо-жовтого кольору заповнив шпальти провідних ЗМІ планети.

Наша віра**У селі на Волині замироточила Плащаниця**

Диво Господнє сталося у Ржищеві Мар'янівської територіальної громади

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Позаминулої суботи кілька парафіян храму Зачаття Праведною Анною Пресвятої Богородиці прийшли у церкву, щоб прибрати її перед недільним Богослужінням. Хазяйновиті ржищівці люблять, щоб у їхній святині було затишно й пахло квітами у всі пори року, тому генеральне прибирання вже стало традицією.

Цього разу від побаченого у всіх перехопило подих: на Плащаниці люди помітили срібні краплі.

Церковний староста Володимир Семенюк відразу зателефонував настоятелю храму отцю Романові Грінці, який саме одужував після операції, а священник сповістив цю новину деканові Берестечківського благочиння отцю Володимирі Курчину, котрий відразу приїхав у Ржищів.

— Потічки спершу з'явилися на грудях святого образу, а в понеділок засяяли на ногах, — розповів отець Роман.

У четвер, 15 вересня, в Ржищеві він і настоятель сусіднього Свято-Михайлівського храму села Бужани отець Павло Сукманський звершили молитву до Богородиці з акафістом.

Вклонитися образів, який устами Святого Неба закликає людей до віри й злагоди, приїхали люди з багатьох сіл довколишньої округи, горохівчани й лучани, мешканці сусідньої Львівщини. Храм, наче земний Рай, розцвів квітами, людським смиренням, благодаттю, дитячою безпосередністю. Отець Роман Грінка вважає це диво Господнє добрим знаком.

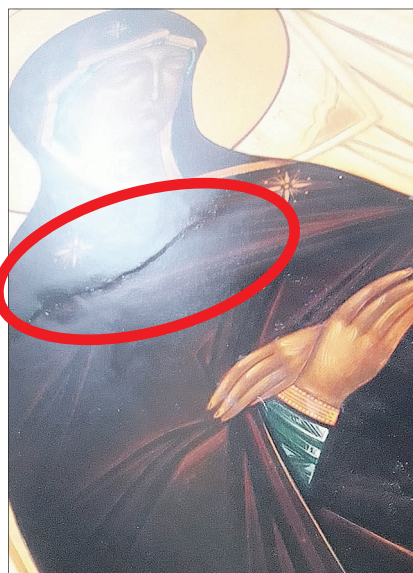
— Бог сповіщає нам, що Він з нами. Наша справа — молитися.

Насамперед — за перемогу й мир у рідній Україні. Він кличе нас цим дивом до єднання. Маємо молитовно просити Творця, щоб Він повернув додому всіх захисників, — мудро міркує священник.

У Ржищеві він порівняно недавно, та вже, каже, полюбив його. Добропорядність нового духовного наставника, його щирі любов до України і людей село відчувало серцем. За повагу до себе відповідає взаємністю. 7 липня цього року у храмі Зачаття

«Бог сповіщає нам, що Він з нами. Наша справа — молитися. Насамперед — за перемогу й мир у рідній Україні.»

Праведною Анною Пресвятої Богородиці, перша згадка про який датується 1756 роком, відбулася перша божественна літургія в лоні Православної церкви України.

...Наразі полотно накрили склом. За словами отця Романа, про диво в Ржищеві повідомлено митрополита Луцького і Волинського Михаїла. Далі події відбуватимуться відповідно до церковного уставу. ■

Увага, вікторина!**«Дай дурневі макогона, то він і...»**

Продовження цієї приказки, сподіваюсь, ви знаєте. А якщо ні — то через кілька речень вкотре переконаєтесь в незаперчній істині іншого твердження: «Народ скаже, як зав'яже»

Грицько ГАРБУЗ

Бо, за умовами нашої інтелектуальної вікторини, спочатку ми нагадуємо запитання, яке вивело нас на такі дотепні слова.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-20»

Предмет, захований сьогодні нами, безперечно, є у вас вдома. Але коли три століття з гактом тому в країні серів і джентльменів на нього ввели податок, багато хто із бідняків почав позбуватися його. Настала домашня ера мулярів і художників. Хоча відмова від нього призвела до значного збільшення хвороб. Скільки народу передчасно пішло із життя за ці 150 літ, поки на решті скасували податок...

А ще захований нами предмет згадується у прислів'ях про щастя і товчача, у загадці про оселю з людьми. Декого цей предмет пов'язує з Європою, а у мене він асоціюється із дуже цінними новинами на українському телебаченні... Хоча тепер чи не в кожному випуску новин з'являється цей предмет, а так хотілося б, щоб тільки в рекламі.

«Після запровадження податку на вікна бідняки почали замурувати їх і домальовувати на стінах назовні. Утворилися квартали без вікон.»

Навіть продовження речення «Якщо дівчина з веслом, то хлопець — ...» може вас вивести на нього. Хоч, звісно, ці предмети — антиподи.

Що знаходиться у гранатобузі?

Для цього тепер і процитуємо повністю народну приказку, котра й оголосить відповідь на загадку: «Дай дурневі макогона, то він і ВІКНА поб'є». А якщо нема товчача, то можна і рогатку взяти в руки... Як пише журнал «Країна», «31 грудня 1695-го в Англії запровадили податок на вікна. Гроші передавали на потреби армії. Бідняки почали замурувати їх і домальовувати на стінах назовні. Утворилися квартали без вікон. Застояне повітря спричинило хвороби. Видатки на медицину виявилися більші, ніж прибутки від податку. Його скасували 1851-го»...

Слово-відповідь «Вікна» ми отримали від 8 наших читачів, але переможців має бути двоє. Тож завдяки чарівній і загадковій Ші Мур, яка провела жеребкування, по 100 гривень для ЗСУ ми перерахуємо від імені Марії Маїло з Житомира і Сергія Белого з міста Винники Львівської області. А нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-22»

І захований сьогодні нами предмет є в абсолютній більшості з вас дома. Його часто використовують у кімнаті, яку умовно можна назвати антиспортзалом. Найвідоміша сучасна українська поетеса у знаному всіма творі про неймовірну дівчину образно перемістила цей предмет у місце, де «бондар яйця повісив», аби він виллював те, що падає з дерева...

Що знаходиться у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 2 жовтня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Виграні кошти ми перекажемо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Б'ємо путіна на всіх фронтах! ■